

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδος «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»

Διεύθυνση Γραφείου: Σωκράτους 79 - 81 Αθήνα 104 32, Τηλ. 52.38.158

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' - ΧΡΟΝΟΣ 25ος - ΤΕΥΧΟΣ 111, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1999

ΑΓΙΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΜΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο θεμέλιος λίθος για την ανέγερση του Ιερού Ναού του Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής τοποθετήθηκε το έτος 1952 και στις 6 Νοεμβρίου 1955 τελέστηκαν τα επίσημα εγκαίνια. Από τότε όλη η κοινωνική μας ζωή περνά από την εκκλησία αυτή και με την παρουσία της είναι συνυφασμένα τα κοινωνικά μας γεγονότα.

Η κεραμοσκεπή της εκκλησίας έχει αντικατασταθεί από τον ιερέα Παναγιώτη Χασιακό και με τη βοήθεια όλων των χωριανών. Το εσωτερικό της όμως χρειάζεται άμεσες επεμβάσεις και επισκευές. Το ταβάνι είναι σχεδόν κατεστραμένο. Τα χρώματα και οι τοιχογραφίες είναι μαυρισμένα από τα καντήλια και τα μανουάλια και οι εικόνες του τέμπλου έχουν αρχίσει να καταστρέφονται.

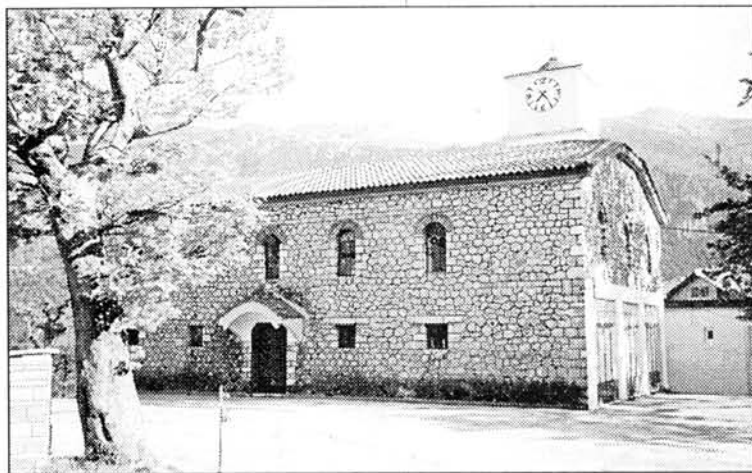
Οι χωριανοί που χρόνια τώρα στεγάζουν τις χαρές και τις λύπες τους εδώ και μισό αιώνα σ' αυτό το ναό, έδειξαν να νοιάζονται για τα

θέματα της εκκλησίας γιατί διαπίστωσαν ότι την εποχή της κατάρρευσης της παιδείας και των ιδεολογιών μόνο η εκκλησία απέμεινε να στηρίζει και μόνο σ' αυτή δεν εισχωρούν τα ναρκωτικά και ο βαρβαρισμός και άρχισαν να στέλνουν στο Σύνδεσμό μας εισφορές για την επισκευή και αγιογράφηση.

Μπροστά σ' αυτή την πρόκληση των χωριανών το Δ.Σ. δεν μπορούσε να μείνει αδιάφορο.

Γι' αυτό επικοινωνήσαμε με τον ιερέα μας Παπαγιάννη και το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο καθώς και τους χωριανούς που έχουν ασχοληθεί με θέματα της εκκλησίας και συζητούμε τις διαδικασίες για την ανάθεση των εργασιών της ανακαίνισης του εσωτερικού της εκκλησίας.

Για το σκοπό αυτό κάνουμε έκκληση σε όλους τους χωριανούς και φίλους μας να ενισχύσουν την προσπάθειά μας προκειμένου να συγκεντρωθεί το απαραίτητο χρηματικό ποσό για την επισκευή του πολιούχου μας Αγ. Γεωργίου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
ο Σύνδεσμός μας και το Δελτίο εύχονται
στους απανταχού χωριανούς ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Ευκαιρία να ανταλλάξουν ευχές για τον καινούργιο χρόνο περνώντας ένα ευχάριστο πρωινό είχαν τα μέλη και οι φίλοι του Συνδέσμου μας, στην καθιερωμένη Γενική Συνέλευση και την κοπή της βασιλόπιτας στις 24 Ιανουαρίου 1999 στο ξενοδοχείο Stanley.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο νέος Δήμαρχος του Δήμου Γραβιάς, κ. Δημήτριος Χριστοδούλου, που απηύθυνε εγκάρδιο χαιρετισμό καθώς και ο Γραμματέας του Δήμου και Πρόεδρος του τοπικού μας Συμβουλίου, Γιάννης Αποστολόπουλος και οι χωριανοί μας Σύμβουλοι, Νίκος Γεωργίου, Γεώργιος Αυγερινός, Γεώργιος Μώρης, Γεώργιος Κυριαζής.

Με την έναρξη της συνεδρίασης εκλέχτηκε Πρόεδρος, ο ορκωτός λογιστής Ευθύμιος Ν. Κολλύρης και Γραμματέας ο Δημ. Ευστ. Ράπτης. Ο Πρόεδρος αφού ευχαρίστησε για την εκλογή του, έδωσε το λόγο στον Πρόεδρο του Διοικ. Συμβουλίου του Συνδέσμου, Αθαν. Μαλεβίτση που είπε τα ακόλουθα:

«Εύχομαι σ' όλους ολόψυχα χρόνια πολλά και ήρεμα. Και αυτή την ευχή δεν τη λέγω από συνήθεια αλλά την πιστεύω και την εννοώ.

Παρά το γεγονός ότι το 1998 ήταν μια δύσκολη χρονιά για όλους μας, ο Σύνδεσμός μας έχει να επιδείξει και αυτή τη χρονιά ένα αξιόλογο έργο.

Συνεργάστηκε αρμονικά με το Κοινοτικό Συμβούλιο μέχρι 31/12/1998 της Κοινότητας Καλοσκοπής και στάθηκε συμπαράστατης του όχι μόνο στα μικρά έργα που αφορούσαν την καθαριότητα και την καλή εμφάνιση του χωριού μας αλλά, με το πενιχρό του ταμείο βοήθησε και ολοκληρώθηκαν έργα αξιόλογα όπως το άνοιγμα χωματελής για την τοποθέτηση των σκουπιδιών, διάνοιξη αυλακίου στο Κεφαλόβρυσο κ.ά.

Άμεση ήταν και η παρουσία μας σ' ολη τη διάρκεια του έτους στο χωριό.

Ειδικότερα το καλοκαίρι οργανώσαμε εκδηλώσεις στις οποίες ήταν μεγάλη η συμμετοχή όλων μας και αντίστοιχα λάβαμε και εμείς μέρος σε εκδηλώσεις των λοιπών φορέων καθώς και της ομοσπονδίας των χωριών μας.

Διατηρήσαμε την επικοινωνία μας με όλους τους φίλους και τα μέλη του Συνδέσμου μέσω της εφημερίδας μας «Κουκουβίστα», η οποία όπως θα είδατε έφτασε αισίως στο 110 τεύχος και διανύει το 25ο έτος της κυκλοφορίας της. Σ' όλες τις σελίδες ασχολείται με τα προβλήματα του χωριού, τα προβάλλει και αναζητεί τους τρόπους της θεραπείας τους. Ο ρόλος που διαδραματίζει στην εκτίμηση και την καρδιά όλων μας η τακτική εκδοση της εφημερίδας μας είναι πολύ μεγάλος. Γιατί είναι ο κρίκος που μας συνδέει μεταξύ

μας και μας κρατάει σφιχτά τις αναμνήσεις και πρέπει να ξέρετε χωριό χωρίς αναμνήσεις είναι χωριό χωρίς μέλλον.

Χάρη στην εφημερίδα μας κρατήθηκε αμείωτο το ενδιαφέρον των χωριανών μας για το Σύνεσμο. Τούτο φαίνεται από τη συμπαράσταση και τις εισφορές που κάθε τρίμηνο βλέπετε να δημοσιεύονται στο Δελτίο μας. Εντυπωσιακή μάλιστα είναι η περίπτωση του μπάρμπα Γρηγόρη Λευκαδίτη που παρά τα 93 του χρόνια (χαρά στο κουράγιο του), δε λησμόνησε τη γενέτειρά του και στόλισε με δαπάνη του, την κεντρική πλατεία με μασίφ καλλιτεχνικά σίδερα. Τον ευχαριστούμε θερμά μαζί, με όλους τους φίλους και χωριανούς.

Με μεγάλη φροντίδα κυκλοφορήσαμε και για φετος το ημερολόγιο του 1999, στολισμένο με φωτογραφίες χαρούμενες από γλέντια και πανηγύρια του χωριού.

Το φετινό ημερολόγιο πρέπει να μας κρατάει συντροφιά όλο το χρόνο κρεμασμένο στους τοίχους των σπιτιών μας και στα γραφεία μας και στη συνέχεια να φυλάγεται στα αρχεία κάθε οικογένειας για την καλαίσθητη εργασία του.

Για την καλή εμφάνιση του ημερολογίου πρέπει να ευχαριστήσουμε το χωριανό μας Φίλιππο Τριανταφύλλου καθώς και την Γεωργία Παπαδάκη που επέλεξε τα περισσότερα δημοτικά τραγούδια που αναγράφονται στις σελίδες του ημερολογίου.

Θέλουμε ακόμα να ευχαριστήσουμε αυτούς που μας βοήθησαν για την κυκλοφορία και διάθεση του ημερολογίου και κυρίως την Βούλα Ραπτοπούλου, Φιλίτσα Αλεξίου, Ελένη Καλαντζή, Μαρία Νικοπούλου-Κολλύρη καθώς και τους Φάνη Λευκαδίτη και Λάμπρο Κωστούρο.

Από 1/1/99 άρχισε ένα κρίσιμο έτος για την Κοινότητά μας, γιατί είναι η ημερομηνία ενσωμάτωσης της Κοινότητάς μας στο Δήμο Γραβιάς.

Η Κοινότητά μας καταργήθηκε και το χωριό μας μαζί με άλλα έξι (6) χωριά εντάχθηκε στο Δήμο Γραβιάς. Έτσι ληξιαρχικές πράξεις, πιστοποιητικά, βεβαιώσεις ή άλλα έγγραφα θα τα ζητάμε από το Δήμο Γραβιάς (τηλ. 0265-91226, Fax: 91240).

Και εδώ θα μου επιτρέψει ο κύριος Δήμαρχος να τον καλωσορίσω, να τον συγχαρώ για την εκλογή του και να του ευχηθώ καλή επιτυχία στο έργο του και ξέρουμε ότι το έργο του είναι δύσκολο όπως δύσκολο είναι και το έργο του τοπικού μας Συμβουλίου που αποτελείται από τους χωριανούς μας Γιάννη Αποστολόπουλο, Νίκο Γεωργίου, Γεώργιο Αυγερινό, Γεώργιο Μώρη και Γεώργιο Κυριαζή, πιστεύουμε όμως ότι θα ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους γιατί είναι ξυμωμένοι και μεγαλωμένοι με τα Κοινοτικά προβλήματα.

Καθήκον δικό μας είναι να συμπαρασταθούμε και να βοηθήσουμε μέσα στα όρια των δυνατοτήτων μας τη σωστή λειτουργία του διευρυμένου Δήμου. Έχουμε

μάλιστα την αγωνία να τον δούμε σε ανοδική πορεία ανάπτυξης οικονομικής, πνευματικής, πολιτιστικής και προσδοκούμε στην επίλυση ζωτικών προβλημάτων με τη συνεννόηση και συνεργασία όλων των τοπικών δυνάμεων.

Το έργο σας κύριε Δήμαρχε, είναι δυσκολό, γιατί πρέπει να συγκεράσετε τα συμφέροντα επτά (7) Κοινοτήτων.

Ο Σύνδεσμός μας, είναι δίπλα σας. Η εφημερίδα μας, θα είναι στη διάθεσή σας για ο,τιδήποτε θελήσετε να δημοσιεύσετε, για το καλό του χωριού μας και της ευρύτερης περιοχής. Δε σας κρύβουμε ότι θα προσπαθήσουμε να παίξουμε και εμείς ένα ρόλο συμπρωταγωνιστικό στην προσπάθεια να αξιοποιήσουμε όλες τις δυνατότητες που μας παρέχονται από το νέο νόμο του «Καποδίστρια». Εξάλλου, τα πλεονεκτήματα του χωριού μας είναι μεγάλα. Θρονιασμένο στην πλαγιά της Γκιώνας αγναντεύει την περιφέρεια του Δήμου από ψηλά και διαθέτει ένα Σύνδεσμο που όλα του τα μέλη συνεργάζονται αρμονικά μέσα σε ένα κλίμα αγάπης και φιλίας».

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΑΣ

Ακολούθως δόθηκε ο λόγος στην ταμία του Συνδέσμου Ανθή Καραγιάννη-Θεοχάρη που ανέγνωσε την ταμιακή μας κατάσταση που έχει ως ακολούθως:

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1998

ΕΣΟΔΑ

- Υπόλοιπο έτους 1997.....	1.030.820
- Έσοδα από τόκους καταθ.....	180.134
- Από γιορτή της γυναίκας.....	230.000
- Από χορά.....	1.080.000
- Από λαχεία.....	495.000
- Από ημερολόγιο 1998.....	617.000
- Εισφορές - Συνδρομές.....	2.382.600
- Επιχορήγηση Γ.Γ. Αθλητ.....	1.000.000
- Επιχορήγηση Υπουρ. Ανάπτυξης.....	699.291
Σύνολο.....	7.714.845

ΕΞΟΔΑ

- Λειτουργικές δαπάνες γραφ.....	741.900
- Έκδοση και αποστ. Εφημερίδας.....	547.900
- Για εορτή γυναίκας (τσάϊ).....	194.000
- Για τον χορό.....	1.042.895
- Γεν. Συνελεύσεις 1998.....	63.500
- Γεν. Συνελεύσεις 1999.....	37.500
- Έκδοση ημερολ. 1998.....	357.760
- Εισφορές σε Ομοσπονδία και Στ. Φωκιακών Μελετών.....	40.000
- Εκδηλώσεις και έργα στο χωριό.....	764.400
- Γραφική ύλη.....	58.000
- Διάφορα λειτουργικά έξοδα.....	82.140
Σύνολο.....	3.929.995

Υπόλοιπο 31/12/98.....	3.784.850
- Επιπλέον στον ειδικό λογαριασμό για αγορά γραφείου.....	909.000

Ο Πρόεδρος της εξελεγκτικής Επιτροπής Ν. Αυγερινός διάβασε την Έκθεση που καταρτίστηκε ύστερα από έλεγχο των δικαιολογητικών, των εσόδων και εξόδων και δήλωσε ότι όλες οι εγγραφές των βιβλίων είναι νόμιμες και καλύπτονται από αντίστοιχα δικαιολογητικά και ζήτησε από τη Γ. Συνέλευση την έγκρισή τους και την απαλλαγή του Δ.Σ. από κάθε ευθύνη.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΟΜΙΛΗΤΕΣ

Το λόγο έλαβαν οι χωριανοί μας Ν. Ράπτης (προτάσεις για βράβευση ορισμένων χωριανών μας). Ο πολιτικός μηχ/κός Ιωάννης Ραπτόπουλος και η Κα Καίτη Δανιήλ μίλησαν για τις ενέργειες της ομάδας των χωριανών μας που κινήθηκαν για την κατασκευή του ξενώνα σε άλλον χώρο εκτός του παλιού Σχολείου ενώ οι Δ. Ν. Κόλλιας, Ν. Αντωνίου και Γεωργ. Αυγερινός και Ν.Χ. Αυγερινός μίλησαν για την ανάγκη δημιουργίας ξενώνα και αποδοχής της πρότασης του Ε.Ο.Τ.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

Η τακτική που καθιέρωσε ο Αθλητικός Όμιλος του χωριού μας να συνδυάζει την κοπή της Βασιλόπιτας και τον Απολογισμό του έργου του με μια καλά οργανωμένη εκδρομή αποδείχθηκε πρακτική και αποδεκτή από όλους μας.

Και έτσι ενώ τον περασμένο χρόνο πήγαμε στην Αράχωβα φέτος επελέγησαν τα Σελινιανίτικα του Αιγίου για την καθιερωμένη εκδρομή.

Στις 7 Φεβρουαρίου δυό πούλμαν (με την οργάνωση και ευθύνη του πάντα ακούραστου Αργύρη Καλογήρου) γεμάτα χωριανούς βρέθηκαν στην όμορφη παραλία της Αχαΐας όπου κόπηκε η πίτα και άκουσαν τα πεπραγμένα του Ομίλου.

Το τυχερό φλουρί έπεσε στην οικογένεια του Νίκου Δημ. Αντωνίου.

Χαρήκαμε την ηλιόλουστη ημέρα και την πολύτιμη προσφορά και δυναμική παρουσία των νέων και παιδιών που ενδιαφέρονται για τα κοινά και τα τεκτενόμενα στο χώρο του χωριού καθώς και για τα μέλλον του.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟ ΜΑΣ

Το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Γραβιάς συγκροτήθηκε σε σώμα με την ακόλουθη σύνθεση:

- Δήμαρχος: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

- Αντιδήμαρχος: ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΡΑΝΙΑΣ

- Πρόεδρος Δημ. Συμβουλίου: ΖΑΧ. ΜΑΚΡΗΣ

- Αντιπρόεδρος Δημ. Συμβουλίου: ΑΘ. ΣΙΔΕΡΗΣ

- Γενικός Γραμματέας: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δημάρχ. Επιτροπή: Δήμαρχος, Δημ. ΛΕΖΑΣ, ΑΘ. ΝΤΟΥΛΑΣ

Τα αρχεία της Κοινότητός μας από 1/1/1999 μεταφέρθηκαν στο Δήμο Γραβιάς και ό,τι χρειαζόμαστε, ληξιαρχικές πράξεις, πιστοποιητικά, βεβαιώσεις θα τα ζητάμε τηλεφωνικά στο 0265-91226, ή με ΦΑΞ στο 0265-91240 (σημειώστε τα τηλέφωνα να μην τρέχουμε κάθε τρεις και λίγο στη Γραβιά).

Ώρες λειτουργίας των γραφείων του Δήμου μας κάθε μέρα 7,30 μέχρι 2,30 εκτός Σαββάτου και Κυριακής.

Ο Δήμαρχος μας στην προσπάθεια αναδιοργάνωσης των γραφείων του Δήμου με σκοπό την ομαλή λειτουργικότητα και αποτελεσματικότητα καθώρισε όπως ο Γραμματέας του Δήμου Γρηγόρης Δούρος που έχει ενημερωθεί στα θέματα του χωριού θα βρίσκεται μια φορά την εβδομάδα στο χωριό τηλ. 0265-61205 και μετά το Πάσχα θα προστεθούν και άλλες ημέρες επίσκεψης.

Η πρώτη συνεδρίαση του Τοπικού Συμβουλίου

Στις 16 /1/99 ημέρα Σάββατο συνεδρίασε για πρώτη φορά το τοπικό συμβούλιο του χωριού μας με παρουσία όλων των συμβούλων (Γιάννη Αποστολόπουλου, Νίκο Γεωργίου (Νακο), Γεώργιο Αυγερι-

Η νέα σφραγίδα του Δήμου.

Με ευτή τη σφραγίδα και με την υπογραφή του Δημάρχου θα επικυρώνονται τα έγγραφα του Δήμου.

νό, Γεώργιο Μώρη, Γεωργ. Κ. Κυριαζή). Τα θέματα που αποτελούσαν την πρόσκληση για την συνεδρίαση ήταν η μεταφορά στο νέο χρόνο των πιστώσεων για έργα που δεν ολοκληρώθηκαν στο έτος 1998 (κατασκευή τοίχου αντιστηρίξεως στην κεντρική πλατεία, πλακόστρωση της πλατείας της αγοράς, κατασκευή δρόμων στο χωριό, ύδρευση κ.λ.π.). Το όλο πρόγραμμα εστάλη στη Δημαρχία για ολοκλήρωση.

Εν τω μεταξύ ο νέος μας Δήμαρχος δεν καθώρισε ακόμη τις αρμοδιότητες που θα παραχωρήσει στα Τοπικά Συμβούλια.

ΧΤΙΣΤΙΚΕ ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Ο νέος μας Δήμαρχος κ. Δημήτρης Χριστοδούλου φαίνεται να καίγεται από την ίδια φλόγα του σεβασμού της παράδοσης και της διατήρησης της ιστορικής μνήμης που βασανίζει και τον προκάτοχό του Πρόεδρο της κοινότητας κ. Αθαν. Κρανιά. Γι' αυτό συνεχίζει το φιλόδοξο πρόγραμμα που έχει να χτίσει ξανά το ιστορικό χάνι της ΓΡΑ-

ΒΙΑΣ.

Όπως φαίνεται στη φωτογραφία οι Εργασίες βρίσκονται σε προχωρημένο στάδιο και ας ελπίσουμε ότι μαζί με τον εορτασμό της ιστορικής επαιτείας της 8ης Μαΐου θα γίνουν και τα εγκαίνια.

Είναι ένας φόρος τιμής και αγάπης στη μνήμη των αγωνιστών του 1821.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΓΑΜΟΙ

- Το Σάββατο 13 Φεβρουαρίου 1999 τέλεσαν τους γάμους τους στον Ιερό Ναό Αγ. Φιλοθέης (Φιλοθέη) η Γιάννα Π. Κυρίτση με τον Θοδωρή Κιορπέ.

- Στις 5 Δεκεμβρίου 1998 έγιναν στον Άγιο Ελευθέριο Αχαρνών τελέστηκαν οι γάμοι του Ευαγγέλου Αθανασίου Κόλλια (Καλοθανάση) με την εκλεκτή της καρδιάς του Γεωργία.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1) Οι δικηγόροι μας Λεωνίδα και η Όλγα Κουφού απέκτησαν στις 7/12/98 αγοράκι. Το όνομα αυτού Γεώργιος.

2) Μαρία Κολλύρη-Τίγκα, κόρη του Στέλιου Γ. Κολλύρη, γέννησε στις 30/12/98 δίδυμα, μία κόρη και ένα γιό.

3) Ο Γιάννης Κ. Τούμπας και η γυναίκα του Μαρίνα απέκτησαν το πρώτο τους παιδί ένα γιό 4.000 γραμμαρίων. Είναι καστανός, πανέμορφος, ζωηρός και ήσυχος.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- Η Μαίρη και ο Νίκος Ρίζος βάπτισαν το αγοράκι τους την 28.11.98 και το όνομα αυτού Γεώργιος-Νικόλαος. (Το νεοφώτιστο είναι εγγονός του Γεωργίου Λίτσου και Δισέγγονος του Αλεξάνδρου Μαθαίου).

- Στις 27.12.98 ο Κώστας και η Λίτσα Τσιριμώνα βάπτισαν το αγοράκι τους και του έδωσαν το όνομα Βασίλης. Ανάδοχος η Γιώτα Τσιριμώνα. Ακολούθησε γλέντι στην Ταβέρνα Βασίλ. Χαμηλού. (Το νεοφώτιστο είναι εγγονάκι του Β. Χαμηλού).

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Στις 9 Σεπτεμβρίου 1998 πέθανε η Γιαννούλα Αναστ. Λαϊνά, ετών 89 (κόρη του Αναστάση Χασιακού), παντρεμένη στον Παλαμά Καρδίτσας.

- Στις 13 Νοεμβρίου 1998 πέθανε η αδελφή της Δήμητρα

Ανάγνου Πολύζου, ετών 81, κάτοικος Άμφισσας.

- Στις 2 Νοεμβρίου 1998 και σε ηλικία 76 ετών πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο χωριό η Ευθυμία Βασιλείου (κόρη της Πάναινας).

- Στις 13 Δεκεμβρίου 1998 και σε ηλικία 56 ετών πέθανε ο Ευθύμιος Θεμιστ. Βάρσος.

Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους των (αδέλφια, παιδιά, εγγόνια) και ο Θεός ν' αναπαύσει την ψυχή τους.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Στις 27 Δεκεμβρίου 1998 τελέστηκε στον Ιερό Ναό της Αγίας Αικατερίνης Ίλιου ετήσιο μνημόσυνο στη μνήμη του Γεωργίου Ε. Δανιήλ.

- Στις 5 Φεβρουαρίου 1999 έγινε ετήσιο μνημόσυνο στην Εκκλησία Μαρμαριώτισσα - Χαλάνδρι για την ανάπαυση της ψυχής της Πόπης Μαλεβίτση του Χριστ.

ΒΑΣΙΛΗΣ Ι. ΧΑΣΙΑΚΟΣ (1924 - 1999)

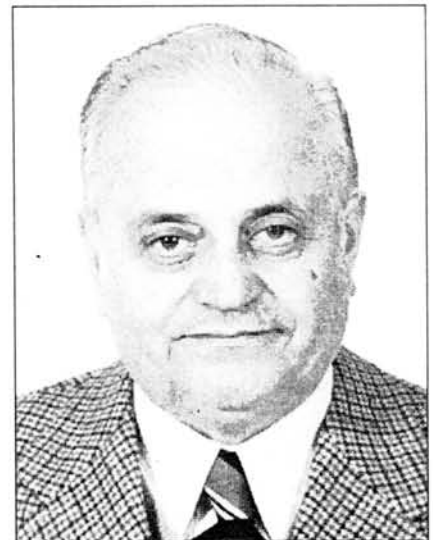
Στις 17 Φεβρουαρίου έφυγε από κοντά μας στα 75 χρόνια του ο συγχωριανός μας ΒΑΣΙΛΗΣ Ι. ΧΑΣΙΑΚΟΣ, μετά από σύντομη ασθένεια. Την επομένη έγινε η κηδεία του στο Νεκροταφείο του Βύρωνα, όπου τον αποχαιρέτησαν συγγενείς και φίλοι και τον συνόδευσαν στην τελευταία κατοικία του.

Ο Βασίλης ήταν το στερνοπαίδι της μεγάλης οικογένειας του παπα-Γιάννη Χασιακού και της Αφροδίτης (το γένος Ι. Μακρή από τα Καστέλλια). Ήταν παιδί ακόμα που ορφάνεψε πρώτα από μητέρα και αργότερα (το 1935) από τον πατέρα του.

Το 1942 μαζί με τους 167 Καλοσκοπίτες βρεθηκε και ο Βασίλης όμηρος των Ιταλών στο Στρατόπεδο της Θήβας. Όταν αργότερα τους απελευθέρωσαν εντάχθηκε στην Εθνική Αντίσταση κατά των κατακτητών, όπως και όλοι οι Καλοσκοπίτες, γιατί μίλησαν στα κατάβαθα της ψυχής τους οι Κουκουβιστιανοί Αγωνιστές του 1821 (ο Παπαντριάς, ο παροπάππος μας Αναστάσης Χασιακός και άλλοι, που κλείστηκαν στο Χάνι της Γραβιάς με τον Ανδρούτσο και τον Γκούρα μαζί, πολεμώντας τις ορδές του Ομέρ Βρυώνη). Αργότερα (1947-1949) υπηρέτησε τη θητεία του στον Εθνικό Στρατό.

Στην ιδιωτική του ζωή εργάστηκε ως υπάλληλος σε διάφορα εμπορικά καταστήματα στην Αθήνα. Οι εργοδότες του εκτιμούσαν την εργατικότητα του και το ήθος του, γιατί ο Βασίλης ήξερε ν' αναπτύσσει τις ανθρώπινες σχέσεις.

Παντρεύτηκε με την εκλεκτή σύντροφο του Μάγδα Πάλλη

υπάλληλο του Υπουργείου Εξωτερικών κι έζησαν αρμονικά ως τη στιγμή, που εκείνη έφυγε πρώτη απ' τη ζωή πριν από λίγα χρόνια.

Ο αγαπημένος μου ξάδερφος Βασίλης Χασιακός έφυγε για το χωρίς επιστροφή ταξίδι του, αφήνοντας πίσω του μνήμη αγαθή. Θα τον θυμούνται πάντα συγχωριανοί και φίλοι και θα προσεύχονται ο Θεός ν' αναπαύσει την ψυχή του και να την κατατάξει «εν σκηναίς δικαίων...».

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Ο κ. Σταμάτης Κάνδιας και η γυναίκα του Καλλιόπη (το γένος παπα-Γιάννη Χασιακού) πρόσφεραν για τους σκοπούς του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών το ποσό των πενήντα χιλιάδων (50.000) δραχμών στη μνήμη του αποβιώσαντος πρόσφατα αδελφού της ΒΑΣΙΛΗ Ι. ΧΑΣΙΑΚΟΥ.

Τους ευχαριστούμε και τους συλλυπούμαστε θερμά.

Γιώργος Αναστ. Χασιακός

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ 1939 — 1999

Τον Ιούλιο του 1963 αναζητώντας την τύχη του έφυγε με πολλούς συμπατριώτες του για την ξενιτιά (Γερμανία).

Μια ξενιτιά που έμελλε να τον ακολουθήσει στην υπόλοιπη ζωή του, γιατί σ' αυτή εργάστηκε, έζησε, νοικοκυρεύτηκε και δημιούργησε οικογένεια με την αγαπημένη του σύζυγο τη Χρυσούλα Τούμπα. Και είδαν δύο βλαστάρια τον Παναγιώτη και τον Ιωάννη, να μεγαλώνουν, να προσοδεύουν, και ο Παναγιώτης σαν επιτυχημένος άνθρωπος να έχει παντρευτεί μια άξια και

καλή κοπέλλα την Κατερίνα και ο Γιάννης να υπηρετεί ήδη στον στρατό της μητέρας Ελλάδας.

Αλλοίμονο όμως, βάσκανη μοίρα, δεν άφησε τον καλό και συνετό άνθρωπο να απολαύσει όσα δημιούργησε με την εργασία, τον μόχθο, την ενεργητικότητα και τη δυναμικότητα του χαρακτήρα του, που πάσχιζε πάντοτε να αφήσει πίσω του ό,τι καλύτερο και του έκοψε το νήμα της ζωής τις πρωινές ώρες της 8 Φεβρουαρίου 1999.

Σήμερα 11.2.1999 που ο γιός του Ιωάννης συμπληρώνει τα 21α γενέθλιά του, ο πατέρας του έμελλε να φεύγει από κοντά του.

Αγαπημένε μου φίλε και αδελφέ, Εμείς που γεννηθήκαμε μαζί, που είμαστε φίλοι από μικρά παιδιά και στη συνέχεια γίναμε αδέρφια, αφού παντρεύτηκες την αδελφή μου τη Χρυσούλα, ξέροντας πόσο με εκτιμούσες, με αγαπούσες και με υπολόγιζες, όπως και εγώ σε αγαπούσα ιδιαίτερα, σου υπόσχομαι ότι θα είμαι συνέχεια κοντά και δίπλα στα δυό αγαπημένα σου παιδιά, για να τα συμβουλευώ και να τα καθοδηγώ και να παρηγορώ την πολυαγαπημένη σύζυγό σου και αδελφή μου.

Φεύγοντας από κοντά μας, ευχόμαστε όλοι συγγενείς και

φίλοι που σε τιμούμε σήμερα εδώ, η Γερμανική Γη να σε δεχτεί φιλόξενα, κοντά της και να σε ξεσταίνει, όπως σε δέχτηκε φιλόξενα, όταν πρωτοήρθες εδώ, και έγινε η δεύτερη πατρίδα σου, ο δε Πανάγαθος Θεός να σε κατατάξει στην χορία των δικαίων, γιατί δίκαιος, αγαθός και φιλέσπλαχνος άνθρωπος υπήρξες.

Θα ήθελα και τόσα άλλα να σου πώ αγαπημένε μου αδελφέ, αλλά είμαι πολύ συγκινημένος για να το κάνω.

Καλό σου ταξίδι αγαπημένε μας
ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ
Κωνσταντίνος Ι. Τούμπα

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Με πολλές ευχές για τον καινούργιο χρόνο έφθασε στα χέρια μας πλούσιο φωτογραφικό υλικό καθώς και ημερολόγια του 1999.

- Η αξιαγάπητη Μαρίτσα Γεωργ. Κόλλια (νύφη της Παπαταξιάρχαινας), μαζί με τη συνδρομή της μας έστειλε και οκτώ φωτογραφίες με απεικονίσεις προσφιλών μας προσώπων.

- Ο νεαρός φωτογράφος Στράτος Ακτίδης μας έστειλε φωτογραφίες από χιονισμένα τοπία του χωριού μας.

- Ο Γιώργος Κολογήρου μας έστειλε φωτογραφίες από τους αγώνες δρόμου των παιδιών του περασμένου καλοκαιριού.

- Αξιοπρόσεκτα είναι τα ημερολόγια που λάβαμε από Συλλόγους και Ιδρύματα (Ελαιώνας - Πολύδροσος κ.α.).

- Ανάμεσα σ' αυτά πρωτότυπο και κοσμημένο με μεσαιωνικές εικονογραφίες είναι το ημερολόγιο του Πολεμικού Μουσείου την επιμέλεια και επεξεργασία του οποίου είχε ο χωριανός μας καθηγητής της Βυζαντινής Ιστορίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Ταξιάρχης Γ. Κόλλιας. (Σπουδαία η δουλειά σου κ. καθηγητα).

Ευχαριστούμε και πάλι όσους φροντίζουν για τον εμπλουτισμό του αρχείου μας,

ΜΙΑ ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ ΓΕΜΑΤΗ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΚΕΦΙ

Οι κάτοικοι της Κουκουβίστας εδώ και 45 χρόνια περίπου στο συνολό τους σχεδόν έχουν μετοικήσει στο μεγάλο Άστυ της Αττικής (στην Αθήνα και στην ευρύτερη περιοχή της).

Το βέβαιο και ευχάριστο είναι ότι όλοι τους και σαν άτομα και σαν οικογένειες με πολλούς κόπους και θυσίες ρίζωσαν και μεγαλούργησαν τόσο στον οικονομικό όσο και στον πνευματικό τομέα.

Χαρακτηριστικό γεγονός της πνευματικής προόδου των σημερινών νέων της Κουκουβίστας είναι ότι σχεδόν από κάθε Καλοσκοπική οικογένεια σπούδασε ή σπουδάζει σε κάποιο Πανεπιστημιακό Ίδρυμα, ένας ή δύο νέοι.

Ο ξεριζωμός των Κουκουβιστιανών στα χρόνια του '50 και του '60 δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση.

Εκείνες οι γενιές υπέφεραν και δοκιμάστηκαν πολύ από κόπο και στέρηση.

Δεν θέλησαν όμως με τίποτα να αλοτριωθούν και να χάσουν την ταυτότητά τους και την ανθρωπιά τους.

Ενοίωσαν την ανάγκη να συναντιούνται, να βλέπονται και να συζητούν όχι μόνο για τις χαρές της ζωής αλλά και για τις πίκρες που τους βασάνιζαν μακριά πλέον από τη γειτονιά τους, από το χωριό τους.

Αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που μερικοί φωτισμένοι Κουκουβιστιανοί απεφάσισαν να ιδρύσουν το Σύλλογο και να τον θέσουν υπό την σκέπη της Αγίας Τριάδας δίνοντας και το όνομά της για να θυμίζει σε κάθε αναφορά του συλλόγου και το μεγαλύτερο γεγονός του χωριού το πανηγύρι με το εκκλησάκι της Αγίας Τριάδας.

Οι συνεστιάσεις οργανώθηκαν από τον πρώτο χρόνο της ίδρυσης του Συνδέσμου και ήταν ο μόνος τρόπος για γλέντι και συνάντηση όλων των εν Αθήναις χωριανών μας.

Η προσέλευση ήταν πολύ μεγάλη. Τα πρώτα χρόνια οι προσκλήσεις που δατίθεντο κάθε φορά ξεπερνούσαν τις 650.

Ήταν ο μοναδικός Σύλλογος της Φωκίδας με τόσο δυναμική συσπείρωση των μελών του και με τόσο μεγάλη παρουσία σε χορευτική εκδήλωση.

Όλες οι συνεστιάσεις γινόντουσαν σε διάφορα κέντρα διασκέδασης.

Αυτή όμως η επιλογή πολλές φορές είχε και τα αρνητικά της. Συνοστισμός λόγου μικρού χώρου. Περιβάλλον ... μουσική πολύ θορυβώδης, φτωχό το μενού. Αυτοί ήταν και οι κύριοι λόγοι που χρόνο με το χρόνο ο αριθμός των προσκεκλημένων μειώνεται συνεχώς.

Όλοι οι πιο πάνω λόγοι ανάγκασαν το συμβούλιο του Συνδέσμου στη φειτενή συνεστίαση να την κάνει εκτός κέντρου διασκέδασης σε μια αίθουσα μεγάλου ξενοδοχείου της Αθήνας.

Γι' αυτήν την φειτενή χορευτική εκδήλωση του Συλλόγου μας θα πρέπει να γίνει μια μικρή αναφορά και να συγχαρούμε το Δ.Σ. του Συνδέσμου για την επιλογή του και την άρτια οργάνωσή της εκδήλωσης.

Η αίθουσα όπου έγινε η συνεστίαση συγκέντρωνε όλα τα στοιχεία της πολυτέλειας και της άνεσης. Ένας τεράστιος χώρος χωρίς κολώνες, χωρητικότητας 600 ατόμων με ελεύθερους μεγάλους διαδρόμους.

Άπλετος διακριτικός φωτισμός, δάπεδο στρωμένο όλο με ολοκάθαρη μοκέτα, τραπέζια των 10 θέσεων χωρίς κανένα συνοστισμό μεταξύ των. Πίστα χορού μεγάλη και στρωμένη με πλαστικό. Εξαερισμός τέλειος.

Η ορχήστρα του θαυμάσια με χαμηλά μεγάφωνα δεν σε κούραζε.

Απολαμβάνες τις παλιές μελωδίες και τα δημοτικά τραγούδια σε ενθουσίαζαν και σε ανάγκαζαν να σηκωθείς για χορό.

Τα τραπέζια στρωμένα με ολόλευκα τραπεζομάνδουλα και με θαυμάσια σερβίτσια. Όσο για το προσφερόμενο μενού δεν έχετε παρά να ρωτήσετε αυτούς που παραβρέθηκαν εάν σε προηγούμενους χορούς ήταν τόσο προσεγμένο.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι γλέντησαν και χόρεψαν με την ψυχή τους τόσο άνετα και ωραία που δικαιολογημένα ο φειτενός χορός του Συνδέσμου άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις.

Όσοι δεν παρεβρέθηκαν στην φειτενή χορευτική εκδήλωση του Συνδέσμου είναι βέβαιο ότι χάσανε μια ευκαιρία να περάσουνε μια ωραιότατη βραδιά γεμάτη από χορό και τραγούδι.

Ένα μεγάλο εύγε στο Δ.Σ. του Συνδέσμου μας για την ωραία επιλογή του και να του ευχηθούμε και του χρόνου για άλλη μια χορευτική εκδήλωση με την ίδια φειτενή του επιτυχία.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ξεχωριστό τόνο στην εκδήλωση έδωσε το χορευτικό μας συγκρότημα με την άρτια εκτέλεση των παραδοσιακών μας χορών, που αποτελείται από: Κορίτσια από αριστερά: Γρηγοροπούλου Ιωάννα του Βασ. Βασιλείου Γιώτα του Ιωάννου Γρηγοροπούλου Δήμητρα του Βασ., Καραβά Έφη. Αγόρια από αριστερά: Δρόλιας Σάκης του Γεωργ., Καραβάς Μαρίνος, Κολλύρης Σταύρος του Ιωάννου Βλάχος Γιάννης του Νικολάου Μράβο παιδιά, αξίζετε πολλά.

Η ΠΑΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η παλιά Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου ήταν χτισμένη στη θέση που είναι σήμερα η προτομή του ήρωα «Παπαντριά» και χτίστηκε το έτος 1860.

Μέχρι τότε οι χωριανοί εκκλησιάζονταν στην Εκκλησία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγία).

Πότε χτίστηκε η πρώτη Εκκλησία της Παναγίας δεν είναι γνωστό. Στα χρόνια πάντως της Τουρκοκρατίας υπήρχε. Μια εικόνα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου που υπάρχει, αναγράφει το όνομα του δωρητή της «Ηλίας Κατσανιώτης 1843».

Από τη θέση της πρώτης Εκκλησίας και από την παράδοση αναφέρεται ότι ο πρώτος μόνιμος οικισμός δημιουργήθηκε εκεί που είναι σήμερα η Παναγία.

Αυτό γράφει και ο μακαρίτης ιεροψάλτης Παναγιώτης Παπανικολάου στο βιβλιαράκι που άφησε πριν πεθάνει.

Ο μπάμπας-Παναγιώτης διάβαζε πολύ και θυμόταν πολλά και του άρεσε να μας τα διηγείται.

Αντιγράφω από το βιβλιαράκι του, διορθώνοντας μόνο την ορθογραφία:

«Επειδή το χωριό μεγάλωνε και ξαπλωνόταν, η Εκκλησία της Παναγίας δεν μπορούσε να τους εξυπηρετήσει γι' αυτό σκέφτηκαν να χτίσουν μια μεγαλύτερη Εκκλησία και διάλεξαν τη θέση που σήμερα είναι στημένος ο ανδριάντας του ήρωα Παπαντριά. Στο σημείο αυτό βρισκόταν από παλιά εικονοστάσι του Αγίου Γεωργίου που περιστοιχιζόταν από δέντρα μεγάλα, δρύς, πουρνάρες, αγγουσιές και το έδαφος κρίθηκε κατάλληλο γιατί είχε και κάποιο βραχισμό στα ανατολικά.

Τώρα, λοιπόν, το μέρος το βρήκαν οι παππούδες μας, το χωριό καθώς είπαμε ολίγο κατ' ολίγον μεγάλωσε αλλά όμως δεν είχαν χρήματα καθόλου διότι η Εκκλησία προβλέπονταν να γίνει μεγάλη για το μέλλον. Ζήτησαν λοιπόν δυό πρωτομαστόρους από το Λιδωρίκι για να μετρήσουν το μήκος, πλάτος και ύψος της Εκκλησίας και να ειπούν στους χωριανούς πόσα λεπτά κάνει το κτίριο. Οι πρωτομάστοροι τους απαντήσανε ότι θα στοιχίσει το κτήριο 2.500 δραχμές.

Η επιτροπή τους είπε, θα βρούμε τα χρήματα και θα σας ειπούμε και σας, να πάρετε την παρέα σας να έρθετε να φτιάσετε την Εκκλησία. Κανένας δεν είχε τόσα λεπτά εκτός από τον χωριανό Σταμάτη Σαή (Τούμπα). Ο άνθρωπος αυτός υπηρετήσε τότε εθελοντής στον Ελληνικό Στρατό δετή και με σκληρές οικονομίες είχε συγκεντρώσει το ποσό αυτό των 2.500 δραχμών. Η επιτροπή της Εκκλησίας και όλοι χωριανοί του υποσχέθηκαν ότι θα του τα δώσουν σε 1 - 2

έτη. Καλή τη πίστει και ενώ επρόκειτο περί Εκκλησίας τα έδωσε τα χρήματα ο Σταμάτης Σαής εις την εκκλησιαστικήν επιτροπήν.

Ειδοποίησαν τότε τους μαστόρους οι χωριανοί και ήρθαν να αναλάβουν και αποπερατώσουν το έργο. Παρ' όλο ότι την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν μηχανικοί, αρχιτέκτονες κ.λ.π. οι μαστοροί έφτιασαν ωραία δουλειά. Καθαρά πελεκητά αγγονάρια, έγινε Εκκλησία μεγάλη.

Οι βάσεις και οι κολώνες γερές.

Τότε φέραν οι παπούδες δέντρα (δρύς) τετραγωνισμένα πολύ υψηλά για κολώνες. Τα ξύλα αυτά είναι βαρύτερα και τα μετέφεραν εις τους ώμους των με πολύ κόπο, από μέρος απέναντι του χωριού το οποίο λέγεται «Μαρατζιανού».

Τέλος το έργο τελείωσε, οι μαστοροί πληρώθηκαν τις 2.500 δραχμές και έφυγαν για άλλες δουλειές.

Οι κολώνες όμως δεν είχαν ξυγιστεί καλά και έπεσε ένα μέρος της σκεπής και σκέπασε ένα χωριανό που καθάριζε, πέταγε τα μπάζα και αυτός λεγόταν Πατητής. Ευτυχώς δεν έπαθε τίποτα ο άνθρωπος αυτός χάρις στη βοήθεια του Θεού, διότι αν σκοτωνόταν ο Πατητής απαγορευόταν να γίνει η Εκκλησία (να λειτουργήσει) κατά τους παλαιούς θρησκευτικούς νόμους. Τώρα λοιπόν οι Κουκουβιστιανοί θυμώσανε και με τις φουστανέλλες και τα σελάχια και τις δίκανες κουμπούρες από χωριό σε χωριό και από χάνι σε χάνι ψάχνοντας μάθανε ότι οι τεχνίτες αυτοί που χτίσανε την Εκκλησία εργάζονταν στη Λειβαδιά.

Αφού πήγαν και τους βρήκανε ζητούσαν με απειλές τα χρήματα. Οι μαστοροί με τον καλό τρόπο τους είπαν ότι πάμε όπως είμαστε να την φτιάσουμε. Ούτω και έγινε και τελείωσε η Εκκλησία.

Τώρα λοιπόν ο Σταμάτης Σαής ζητούσε τα χρήματά του, αλλά χρήματα δεν υπήρχαν καθόλου και οι 2.500 δραχμές τότε ήταν μεγάλο ποσό.

Αντί λοιπόν χρημάτων οι χωριανοί έδωσαν στο Σαή ένα χωραφι εις θέση Μέγα Ρέμα για να φτιάσει νερόμυλο ή νεροτρυβείο (μαντάμια) που φτιάνανε μάλλινα ρούχα, ενδυμασίες και στρωματοσκευάσματα ύπνου (τσόλια, τσέργες). Έτσι και έγινε. Μετά παρέλευση ετών ο Σταμάτης Σαής αρρώστησε είχε φρενοβλάβεια και το τέλος του δεν ήτο καλόν και φθινοπωρινήν ημέραν ευρίσκετο πλησίον σε ένα ποτάμι εις την θέσιν Λιθόπυργο, το ποτάμι έφερε πολλά νερά και επνίγη ο άνθρωπος. Η Εκκλησία αυτή έγινε το έτος 1860, η χρονολογία είναι γραμμένη επάνω σε ένα αγγονάρι με δικέφαλο αετό. Όταν έπεσε η Εκκλησία εκείνη, το αγγονάρι αυτό ήταν ως την μικράν πόρταν του Ιερού προς Νότον, όπως συνήθως έχουν όλες οι Εκκλησίες και σήμεραν υπάρχει, έχει και ένα σταυρό, αλλά βρίσκεται σε άλλο μέρος όχι εις την Εκκλησίαν».

Το αγγονάρι βρίσκεται εντοιχισμένο σε σπίτι του χωριού μας.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

Καλλιθέα (Αθήνα), 28 Γενάρη 1999

Αγαπητοί μου συγχωριανοί, γειά και χαρά σας, επειδή τα χρόνια βαραίνουν ήδη τα πόδια μου και δεν μπόρεσα να έλθω στην Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας, να σας χαιρετίσω και να σας δω, σας στέλνω για συνδρομή του Συλλόγου μας 15.000 δραχμές και άλλες 10.0000 δρχ. για την επισκευή της Εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου.

Το ολικό ποσό θα ήθελα να θεωρηθεί σαν μνημόσυνο στα αγαπημένα μου πρόσωπα που ξεπροβόδησα:

- Στο Γενάρχη της οικογένειάς μου Τάκη Τσιρώνη, στο γιό του και προπάπου μου Παναγή Τσιρώνη.

- Στους παπούδες μου Ανδρέιτσο και Βασιλική Τσιρώνη.

- Στους γονείς μου Βαγγέλη και Γιαννούλα Τσιρώνη.

- Στο γαμπρό και την αδελφή του πατέρα μου Λεωνίδα και Παρασκευή Γρηγοροπούλου που ζήσανε στο Λαύριο.

- Στα πεθερικά μου Παναγιώτη και Μαρία Κόλλια.

- Στ' αδέρφια μου Ανδρέα και Βασιλική Τσιρώνη, Στέργιο και Ευθυμία Τσιρώνη και Σάββα Τσιρώνη.

- Στη συντροφιά της ζωής μου ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ ΤΣΙΡΩΝΗ, στον παπού της Χαράλαμπο Δήμου Κόλλια.

- Στα κουνιάδια μου Χαράλαμπο, Γιώργο, Δημήτρη και Στέφανο Π. Κόλλια.

- Στους θετούς γονείς μου Δημήτρη και Βασιλική Αχλαδιά (Τζίλε) που κάψανε ζωντανή οι Γερμανοί στις 14 Απρίλη (ΠΑΣΧΑ 1944), και στα παιδιά μου Αριστοτέλη και Βασιλάκη που σκοτώθηκαν στην Κατοχή (1943).

Με πολλή αγάπη και τις ευχές μου για ευτυχία και μακροημέρευσή σας.

Δημήτριος Ευαγγ. Τσιρώνης

ΘΕΡΜΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Πήρα το θάρρος να γράψω δυο λογάκια από την μεγάλη μου χαρά, ικανοποίηση, ευχαρίστηση, υπερηφάνεια όπως θέλετε πέστε το, που αισθάνθηκα το βράδυ του χορού 27.2.99. Θέλω να συγχαρώ το Δ.Σ. του συνδέσμου μας για την άρτια οργάνωση της χοροεσπερίδας και για την επιλογή της αίθουσας. Η άνεση, ο φωτισμός, η εξυπηρέτηση, το μενού, η ορχήστρα όλα τέλεια προσεγμένα. Μπράβο στους νέους του χορευτικού που μας χάρισαν όμορφες και πολύ κεφάτες στιγμές.

Κυρίες και κύριοι του Δ.Σ. δεχθήτε τα θερμά μου συγχαρητήρια.

Ευχαριστώ για την φιλοξενία

Γιάννης Μοσχονισιώτης

(γαμπρός Ανδρέα Τριανταφύλλου)

ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Από τη Νομαρχία Φωκίδας λάβαμε την παρακάτω ανακοίνωση:

Άμφισσα 13.1.1999

ΘΕΜΑ: Απογραφή Συνταξιούχων ασφαλισμένων του Δημοσίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Παρακαλούνται όλοι οι συνταξιούχοι ασφαλισμένοι του Δημοσίου, που δεν απεγράφησαν ακόμη, να προσέλθουν στη Δ/νση Υγείας και Πρόνοιας στην Άμφισσα το συντομότερο δυνατόν, για να καταθέσουν τα απογραφικά τους δελτία (αρμόδιος κ. Κοντονίκος, τηλ. 0265-28352).

Σε περίπτωση μη απογραφής τους από 1.4.1999 δεν θα ισχύουν τα βιβλιάρια νοσηλείας τους.

ΕΚ ΤΗΣ Δ/ΝΣΕΩΣ ΥΓΕΙΑΣ και ΠΡΟΝΟΙΑΣ

❖ **Και συνεχίζει ο Παν. Παπανικολάου:**

«Το έτος 1918 η Εκκλησία άρχισε να παρουσιάζει ένα μικρό άνοιγμα (ρήγμα) του τοίχου προς Ανατολάς, εις το Ιερόν, όμως ολίγοι κατ' ολίγοι και με το πέρασμα των χρόνων το άνοιγμα αυτό μεγάλωνε και εγκαταλείψαμε την Εκκλησία το 1934 και πήγαμε για λίγο διάστημα στην Παναγία που είχαν ενοριακή Εκκλησία οι πρόγονοί μας και ξαναγυρίσαμε στον Άγιο Γεώργιο αφού πρώτα βάλαμε ξύλα χοντρά για στηρίγματα (φοβούμενοι μήπως πέση) αλλά πλέον από το 1940 και ύστερα ήτανε εντελώς ακατάλληλη και πήγαμε πάλι στην Παναγία, αφού βγάλαμε τα κεραμίδια από τη σκεπή και πήραμε τα ιερά σκεύη.

Ώστερα από λίγο άρχισε να πέφτει. Τα τείχη ήταν

90 πόντους πάχος, είχε μεγάλους πολυελαίους, εικόνες του Αγίου Όρους, το τέμπλο ήταν κάρυνο, σκαλιστό και το Δεσποτικό το ίδιο, τα οποία έφτιασε ένας σπουδαίος τεχνίτης από το χωριό μας, λέγονταν Κυρίκος».

Αυτά μας άφησε γραπτά ο μακαρίτης ιεροψάλτης Παναγιώτης Παπανικολάου για την ιστορία της παλιάς Εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου.

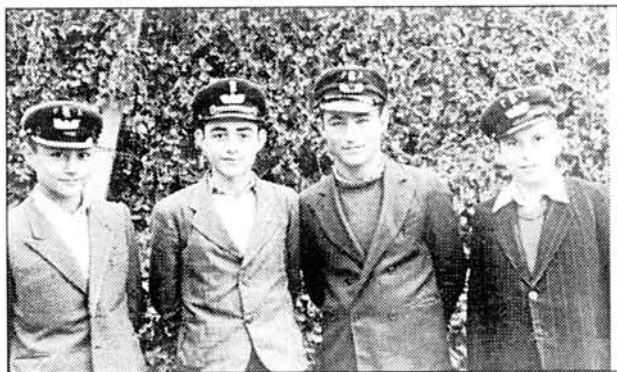
Περισσότερα από αυτά τα γραφτά του, έχουν δημοσιευτεί σε συνέχειες στα φύλλα 3, 4 και 5 της εφημερίδας μας «Κουκουβίστα».

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΚΟΛΛΥΡΗΣ

ΜΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οι μαθητές της Κουκουβίστας τη δεκαετία του '50 πήγαιναν τότε, ως επί το πλείστον, στο γυμνάσιο της Άμφισσας. Πήγαιναν κι ερχόνταν πεζοί επί οκτώ ώρες (μόνο στις διακοπές). Συγκατοικούσαν 2-3 μαζί σε ενοικιαζόμενα δωμάτια και οι συνθήκες διαβίωσης ήταν απερίγραπτες, σε σύγκριση με την ζωή των σημερινών μαθητών.

Συντηρούσαν μόνοι τους, μαγείρεμα, καθαριότητα και το σπουδαιότερο, διάβασμα χωρίς καμμία επιτήρηση (γονιών ή φροντιστηρίων) και το χειρότερο, χωρίς δραχμή στην τσέπη τους. Η μόνη επιτήρηση ήταν αυτή των καθηγητών τους, όχι μόνο στο σχολείο αλλά και όταν κυκλοφορούσαν

Με το βλέμμα στραμένο στο μέλλον οι γυμνασιόπαιδες Λάμπρος Αχλαδάς, Ηλίας Τριανταφύλλου, Πολύκαρπος Γεωργίου και Ευθ. Ματθαίου, στήθηκαν για μια αναμνηστική φωτογραφία

στην πόλη. Ήταν υποχρεωμένοι να φορούν μαθητικό καπέλο και να χειρετούν στρατιωτικά όταν συναντούσαν τους καθηγητές τους.

Η συμπεριφορά τους ελεγχόταν αυστηρά και εκτός σχολείου και δεν επιτρέπονταν να κυκλο-

Το «Γιάτζίο» της Άμφισσας θέλει διάβασμα και αν δεν πετύχεις τα φτωχοχώραφα των γονιών σου περιμένουν. (Π. Αχλαδάς, Ευθ. Ματθαίου, Ηλ. Τριανταφύλλου)

φορούν στους δρόμους μετά τις επτά το βράδυ.

Όσοι γίνονταν αντιληπτοί για παράβαση των παραπάνω περιορισμών, την επόμενη μέρα τιμωρούνταν αυστηρά με αποβολή. Οι τόσο σκληρές συνθήκες όμως δεν πτόησαν κανέναν, απεναντίας χαλύβδωναν την θέλησή τους και την προσπάθειά τους για καλύτερη ζωή.

Γι' αυτόν το λόγο, οι νέοι εκείνης της εποχής πέτυχαν τους στόχους τους, τέλειωσαν τις γυμνασιακές τους σπουδές και οι περισσότεροι πέτυχαν στα Ανώτατα Ιδρύματα της χώρας. Είναι φυσικό οι νέοι σήμερα να μην μπορούν να φανταστούν τέτοια μαθητική ζωή! Αυτές τις αφηγήσεις τις θεωρούν παραμύθια και, έχουν δίκιο βέβαια, αφού κι εμείς που ζήσαμε τότε τις θυμόμαστε σαν παραμύθια όταν μιλάμε για τη ζωή αυτή

Λάμπρος Ζ. Αχλαδάς

Το σημερινό διοικητικό Συμβούλιο (1998 - 1999) που φροντίζει για τη βελτίωση των συνθηκών του χωριού και την προώθηση των σκοπών του Συνδέσμου. Πρέπει να συμπαρασταθούμε όλοι στο έργο του.

Μετά την Ανάσταση

Του ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗ

Η γέννηση, η ζωή, η διδασκαλία, το πάθος και η Ανάσταση ενός ανθρώπου από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας, το 748 από κτίσεως Ρώμης, απέτελεσε το θεμέλιο του δυτικού πολιτισμού. Ολόκληρη η δυτική ανθρωπότητα έχει τη συνείδηση πως ζει «μετά το Χριστό», πράγμα που το μαρτυρεί και η αρίθμηση των ενιαυτών για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Πώς επήλθε αυτή η καταιγίδα στις ψυχές των ανθρώπων. Καμιά απάντηση δεν είναι επαρκής, ούτε ιστορική, ούτε θεολογική. Διότι αυτό το γεγονός διεμόρφωσε και την ιστορία και τη θεολογία. Ο ανθρώπινος λόγος δεν μπορεί να εκμετρήσει αυτό το συμβάν, μένει ένα κατάλοιπο άλογο και παράλογο και υπέρλογο.

Ο πιστός δεν είναι κατάλληλος να εκτιμήσει το θαυμασιώδες τούτου του περιστατικού, διότι το θεωρεί ως αυτονόητο, αφού πρόκειται για σαφές σχέδιο του Θεού του. Ο αμέτοχος θα απορησει πώς ο λόγος ενός ασήμου τριαντάχρονου μαραγκού από την ασημαντή Γαλιλαία προκάλεσε συντριπτικό σεισμό στη δυτική ανθρωπότητα. Και μετά το σεισμό το τοπίο της υπάρξεως αλλάζει οριστικώς. Είναι το τοπίο το μέχρι τον Χριστό.

Ισως να μην εστρέφετο η ιστορία περί τον άξονά της, αν δεν συνέβαινε εκείνο το πλέον παράδοξο των παραδόξων, η Ανάσταση. Η πίστη στην Ανάσταση μεταποιεί την έγχρονη ζωή σε ζωή αιώνιο. Πρόκειται για πρωτοφανέρωτη αποκάλυψη της ουσίας της ζωής, που κανέ-

νας δεν την είχε επισημάνει ως τότε. Και καλείται κάθε άνθρωπος να το αντιληφθεί και να το βιώσει. Πρόκειται για άγγελμα σεισμικό, το οποίο επιφυλάσσεται για τον ποιητικό άνθρωπο. Για να μιλήσουμε με όρους εκκοσμικεύσεως, με την Ανάσταση συμβαίνει η υπερβολή του ποιητικώς ζην.

Αλλωστε έτσι ποιητικά ήταν και τα ευαγγελικά συμβάντα τα μετά την Ανάσταση. Οι εμφανίσεις του Ιησού υστερα από τα τρομερά γεγονότα του μαρτυρίου και τη φωτερή έκπληξη της Αναστάσεως έχουν άπειρη τρυφερότητα. Είναι ωσάν εκείνη την απαλότητα που καταλαμβάνει τον άνθρωπο μετά τον έντονο θρήνο. Μια ονειρική γαλήνη μέσα στην οποία κινούνται οι σκιές αυτών που συμμετείχαν στο αιματηρό δράμα. Μια χαλάρωση ανακουφιστική μακριά από τον τόπο του συντριμμού. Ανασύσταση των ψυχών, περιμάζεμα των συγκινήσεων, ευγενισμός των διανοημάτων, ύστερα από τον καταιγισμό της θλίψεως.

Ο εσταυρωμένος της Μεγάλης Παρασκευής, του κόσμου περιφέρεται άυλος ανάμεσα στους επιζώντες, υπενθυμίζοντας τρυφερά την αιώνια παρουσία του στην κάθε ψυχή. Μια παρουσία σιωπηλή και διακριτική, αλλά αναστάσιμη. Ωσάν να σου λέγει, αφού αναστήθηκα εγώ, μπορείς να αναστηθείς και εσύ. Ο άνθρωπος είναι αναστημένος και σε αυτόν τον κόσμο. Τίποτε άλλο δεν δικαιολογεί την παρουσία του στη γη. Ο άνθρωπος ζει ήδη την πρώτη του ανάσταση. Αν δεν το αντιλαμβάνεται, η αχνή παρουσία του αναστημένου, που τον ακολουθεί καθώς βαδίζει προς τους Εμμαούς του παρέχει τη δυνατότητα να το αντιληφεί σε στιγμή κρυφή και απρόσμενη. Ο αναστημένος θα ακολουθεί από

απόσταση την κάθε ψυχή έως τη συντέλεια του αιώνας.

Μπορεί να συντρώγει με αυτή, όπως στους Εμμαούς. Ή μπορεί να την περιμένει στην ακτή, όπως στη Γαλιλαία.

Το περιστατικό της εμφανίσεως του Ιησού στη θάλασσα της Τιβεριάδος ούτε ο πλέον εμπνευσμένος ποιητής των αιώνων θα ήταν ικανός να το συνθέσει. Οι απορφανισμένοι μαθητές του Ιησού βγήκαν νύχτα στη λίμνη να ψαρέψουν. Αλλά δεν έπιασαν κανένα ψάρι. Επιστρέφοντας ακούνε μια φωνή από τον γιαλό να τους λέει αν έχουν τίποτε για φαγητό. Του αποκρίθηκαν πως δεν έχουν τίποτε. Και τους απαντάει να ρίξουν ξανά το δίχτυ. Και γέμισε το δίχτυ ψάρια. Τότε τον αντελήφθη ο μαθητής «ον ηγάπα ο Ιησούς» και λέγει του Πέτρου «ο Κύριος εστι». Βγαίνοντας οι μαθητές «βλέπουσιν ανθρακιάν κειμένην και οψάριον επικειμενον και άρτον». Και τους μοιράζει το φαγητό.

Και μετά ακολουθεί η πιο απρόσμενη συνομιλία ανάμεσα στον Πέτρο και τον Ιησού. Απρόσμενη, διότι είναι εντελώς διαφορετική από όλες τις άλλες συνομιλίες, τις καταχωρισμένες στο Ευαγγέλιο.

Ο υπαρξιακός ορίζοντας έχει αλλάξει. Τελούμε μετά την Ανάσταση. Στον χρόνο που έρχεται θα κριθεί το έργο που τελείωσε με τη σταύρωση. Αν θα τροποποιήσει την ιστορία ή ήταν μάταιος τόσος πόνος. Έτσι απευθυνόμενος ο Ιησούς προς τον Πέτρο, τον ρωτάει τρεις απανωτές φορές «Σίμων Ιωνά αγαπάς με; λέγει αυτώ ναι Κύριε συ οίδας ότι φιλώ σε· λέγει αυτώ· βόσκε τα αρνία μου». Αυτή η ερώτηση απευθύνεται στον κάθε άνθρωπο μετά την Ανάσταση.

(Δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινή» 28/4/95)

IB

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΟΙΚΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΜΠΕΡΤΣΕΚ

Οι νεώτερες γενιές των Κουκουβιστιανών μεταλλωρύχων στους κόλπους τους είχαν αρκετούς έξυπνους και φωτισμένους ανθρώπους, οι οποίοι αποφάσισαν σε κάποια στιγμή να σπάσουν τον κλειό της εκμετάλλευσης που τους γινότανε στο εργοτάξιο του Λαυρίου για αρκετές δεκαετίες και να ταξιδεύσουν για τον Νέο Κόσμο (Αμερική).

Οι λιγοστοί αυτοί πρωτοπόροι μετανάστες του οικισμού χάραξαν με τη φυγή τους και την αντίστροφη μέτρηση της μακρόχρονης ύπαρξης του οικισμού του Μπερτσέκ στο Λαύριο. Οι διαδόσεις για καλύτερες αμοιβές στο άλλο ημισφαίριο της γής είχαν πάρει τη μορφή παραμυθιού.

Ήταν η εποχή που για τη διάνοιξη της διώρυγας του Παναμά εχρειάζοντο χιλιάδες εργατικά χέρια και η ευρωπαϊκή εργατιά προσφερόταν άφθονη.

Ειδικότερα από τις μεσογειακές φτωχικές χώρες η προσέλευση ήταν μεγάλη.

Δεν αποκλείεται η διάδοση για υψηλές αμοιβές να ήταν και έντεχνη για τον ξεσηκωμό και μετανάστευση των εργαζομένων προς τις χώρες αυτές.

Αγανακτισμένοι από τη δουλειά των μεταλλείων και πιστεύοντας στις φήμες οι Έλληνες εργάτες αποφάσιζαν να μεταναστεύσουν με την ελπίδα ότι οι συνθήκες δουλειάς στις χώρες που θα πήγαιναν αν δεν ήταν καλύτερες θα ήταν οι ίδιες με αυτές των μεταλλείων Λαυρίου.

Με τη διαφορά ότι η αμοιβή της εργασίας τους θα ήταν καλύτερη.

Ο πρώτος Κουκουβιστιανός μεταλλωρύχος που αποφάσισε να ταξιδεύσει στο Νέο Κόσμο και να εγκαταλείψει τον οικισμό του Μπερτσέκ στα 1907 ήταν ο Γιάννης Σφεισιώρης που πήγε στη Χιλή όχι στον Παναμά.

ΜΠΕΡΤΣΕΚ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

1880 - 1920

του Γιάννη Τριανταφύλλου - Πράντζα

Οι Κουκουβιστιανοί ήταν άνθρωποι μιμητικοί και παρασύρονταν εύκολα από λόγια και μύθους και μιά και ένας έκανε την αρχή και πέρασε τον Ατλαντικό δεν τους κρατούσε πιά τίποτε. Ο οικισμός εγκαταλείπετο ομαδικά από τους Κουκουβιστιανούς μεταλλωρύχους. Μέσα σε 3 χρόνια τα 3/4 του εργατικού δυναμικού του οικισμού του Μπερτσέκ είχε αναχωρήσει για τις χώρες του Νέου Κόσμου και ειδικότερα προς τις ΗΠΑ.

Το ταξίδι για την Αμερική ήταν μια πολύ μεγάλη περιπέτεια. Κρατούσε 2 μήνες περίπου. Πλοίο επιβατικό από Ελληνικό λιμάνι για την Αμερική δεν απέπλεε και οι μετανάστες ήταν αναγκασμένοι να ταξιδεύουν σιδηροδρομικώς διασχίζοντας τις ευρωπαϊκές χώρες για να φθάσουν σε λιμάνι της Γαλλίας και από εκεί να μπαρκάρουν με πλοίο που θα τους μετέφερε στην Αμερική.

Τα ελληνικά νιάτα που η φτώχεια και η ανέχεια τα ανάγκαζε να φύγουν από τη χώρα τους με μόνο εφόδιο την ελπίδα, χωρίς να γνωρίζουν τη γλώσσα της χώρας που πήγαιναν μακριά χιλιάδες χιλιόμετρα από τη χώρα τους, από τους φίλους και συγγενείς.

Το μέλλον ήταν αβέβαιο και ζοφερό και όμως το αποτολμούσαν.

Το γεγονός και μόνο αυτής της απόφασης δείχνει ηρωισμό και παληκαριά από αυτούς τους ανθρώπους κρίνοντας τα μέσα και τις αποστάσεις της εποχής.

Δυστυχώς κανείς από αυτούς που έφυγαν για το νέο κόσμο δεν μας άφησε γραπτά απομνημονεύματα που να μας περιγράφει και να μας αφηγείται από την ημέρα αναχώρησης τους μέχρι την επιστροφή τους πίσω στην Ελλάδα, για το ταξίδι τους, τους όρους παραμονής και εργασίας, και γενικά τον τρόπο ζωής που έκαναν στη χώρα που πήγαν.

Ότι γνωρίζουμε για τον εκεί τρόπο ζωής τους είναι από τις αφηγήσεις τους και μόνο. Εγώ θα ήθελα μόνο να επισημάνω ότι με την έναρξη των Βαλκανικών Πολέμων χιλιάδες Έλληνες μετα-

νάστες που δούλευαν στην Αμερική επέστρεψαν οικιοθελώς στην Ελλάδα για να στρατευθούν και να πολεμήσουν στο Μακεδονικό μέτωπο.

Ήταν μιά πράξη και μια απόφαση υψηλού εθνικού ήθους και ευθύνης, κάτι που λείπει από τις σημερινές νεότερες γενιές. Μετά τη λήξη του πολέμου λίγοι ήταν αυτοί που επέστρεψαν ξανά στην Αμερική.

Η επιδημία της φυγής για την Αμερική των εργαζομένων στο Λαύριο μεταλλωρύχων Κουκουβιστιανών έπληξε και τη δικιά μας καλύβα.

Ο πληθυσμός της Σουπαιϊκής συντροφιάς άρχισε να μειώνεται από μήνα σε μήνα αισθητά. Πρώτος έφυγε ο μπάρμπατς μου ο Δήμος, ακολούθησε ο Σουπόγιαννος και στη συνέχεια οι υπόλοιποι κατά διαστήματα.

Τελευταίος έφυγε ο συνομήλικός μου Θύμιος. Η καλύβα σχεδόν άδειασε από τους ανθρώπους της.

Τελικά έμεινα μόνος και κύριος ιδιοκτήτης της καλύβας των Σουπαιών και τούτο γιατί αργούσε να μου έλθει η πρόσκληση από την Αμερική για την αναχώρησή μου.

Σ' αυτό το διάστημα οι δουλειές του τσαγκαράδικου που είχα ανοίξει πήγαιναν τόσο καλά που για να τις προλαβαίνω σταμάτησα να δουλεύω στις γαλαρίες. Το γεγονός αυτό άρχισε να με προβληματίζει εάν θα ήταν καλύτερα να μείνω στην Ελλάδα από το να ταξιδεύσω στην Αμερική.

Ο πατέρας μου είχε φύγει προ πολλού από το Λαύριο για το χωριό. Όταν έλαβα την πρόσκληση από τους θείους μου για να φύγω και προτού πάρω την οριστική απόφαση ήθελα και τη δική του συμβουλή και γνώμη.

Για να τον συναντήσω πήρα το τρένο και ανέβηκα στο χωριό.

Η γνώμη του με επηρέασε και μου άλλαξε όλα τα σχέδια για τη φυγή μου. «Παιδί μου, μου είπε, όπου και να πας στρωμένο δεν θα το βρεις πουθενά. Τρία χρόνια κουράστηκες για να μάθεις την τέχνη, γύρνα πίσω στο χωριό και άνοιξε ένα δικό σου τσαγκαράδικο και να σε έχουμε και εμείς κοντά μας».

Αποφάσισα τελικά να μείνω στον τόπο μου. Το ταξίδι μου για τις ΗΠΑ ναυάγησε οριστικά. Το τσαγκαράδικο κέρδισε τη μάχη από τη μετανάστευση.

Επέστρεψα ξανά στο Λαύριο και συνέχισα τη δουλειά του τσαρουχά, με τη διαφορά ότι το τσαρουχάδικο το μετέφερα στην κωμόπολη της Καμάριζας, ενώ για ύπνο το βράδυ επέστρεφα

στην καλύβα. Μάλιστα για να μην είμαι μόνος τα βράδια στη σκοτεινή καλύβα φιλοξένησα τον Γιώργο Χαμηλό (Βασιλογιάννη) και το Σπύρο το Μαντά και μέναμε και οι τρεις μαζί μια και αυτοί είχαν απομείνει μόνοι στις δικές τους καλύβες και αναζητούσαν συντροφιά.

Στα 1912 ο πληθυσμός του οικισμού είχε μειωθεί στο 1/3 της αρχικής του δύναμης και η τάση της φυγής συνεχιζόταν με το ίδιο ρυθμό.

Πολλές καλύβες του οικισμού είχαν εκκενωθεί και εγκαταλειφθεί από τους ενοίκους τους.

Νεότερες γενιές από το χωριό δεν αναπλήρωναν πλέον τα κενά που δημιουργούσε η μετανάστευση. Αυτό είχε σαν συνέπεια ο πληθυσμός του οικισμού μέρα με την μέρα όλο και να φθίνει.

Το Μάιο του 1914 κάλεσαν και τη δικιά μου κλάση να υπηρετήσει την πατρίδα. Μετά από δέκα χρόνια παραμονής μου στον οικισμό του Μπερτσέκ και στα μεταλλεία Λαυρίου αποχωρούσα και εγώ πλέον οριστικά -τελευταίος από το γκρουπ της Σουπαιϊκής συντροφιάς- αφήνοντας πίσω άλλη μια έρημη και εγκαταλειμμένη καλύβα.

Όταν εγώ έφευγα (Μάης 1914) για στρατιώτης στον οικισμό είχαν απομείνει ακόμη γύρω στα 80 άτομα, όλα σχεδόν μεγάλης ηλικίας, γι' αυτό και δεν το αποφάσιζαν να μεταναστεύσουν στην Αμερική.

Με την έναρξη του Α' παγκοσμίου πολέμου και τις απανωτές επιστρατεύσεις οι μεταλλωρύχοι του οικισμού μειώθηκαν στα 50 άτομα. Με τη λήξη του πολέμου και γύρω στα 1920 ο οικισμός του Μπερτσέκ είχε εγκαταλειφθεί από όλους τους μεταλλωρύχους Κουκουβιστιανούς.

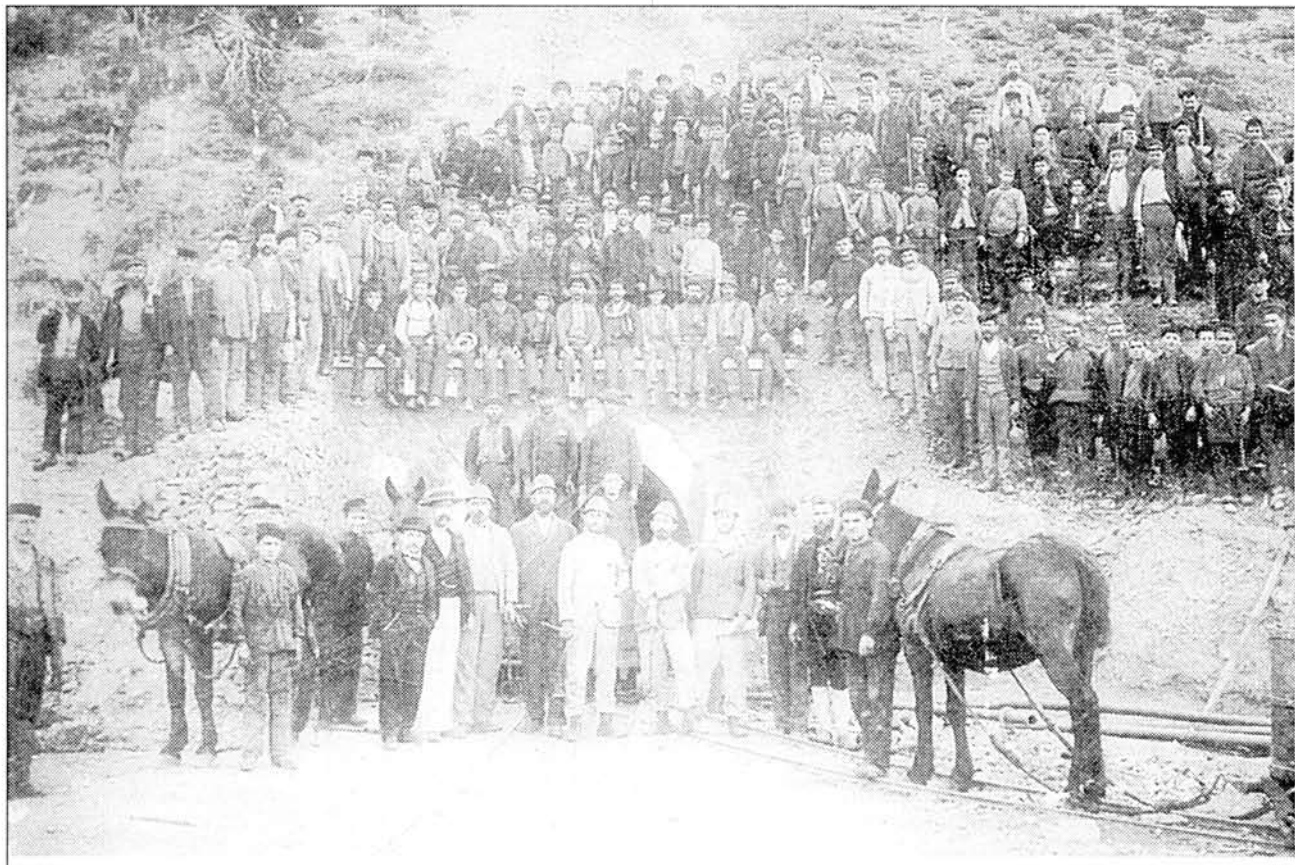
Φεύγοντας και οι τελευταίοι Κουκουβιστιανοί από το Μπερτσέκ του Λαυρίου έκλεισαν μαζί τους και μια ιστορία 40 χρόνων ζωής μιας δεύτερης Κουκουβίστας, της Κουκουβίστας του Μπερτσέκ. Όπου πολλές γενιές Κουκουβιστιανών έζησαν εκεί τα νεανικότερα χρόνια της ζωής τους δουλεύοντας στα έγκατα της Λαυρεωτικής γης με αμοιβή λίγες δραχμές και πολύ δυστυχία. Οι εγκατελειμμένες και ερειπομένες χωματοκάλυβες και οι σκόρπιοι τάφοι στο νεκροταφείο της εταιρείας από τους σκοτωμένους στα ατυχήματα του εργοταξίου, τις κακουχίες και τις αρρώστιες είναι τα μόνα που μέιναν πίσω για να θυμίζουν το πέρασμά τους.

Το πέρασμα του ανδρικού πληθυσμού ενός ολόκληρου χωριού, για 40 συνεχή χρόνια. Οι νεώτερες γενιές των Κουκουβιστιανών πολύ

λίγα γνωρίζουν για τον οικισμό του Μπερτσέκ στο Λαύριο. Εγώ είμαι ένας από τους σχεδόν λίγους επιζώντες ακόμη Κουκουβιστιανούς κατοίκους του οικισμού, και με αυτό το γραφτό μου θέλησα να αφήσω ένα ιστορικό ντοκουμέντο για τις επόμενες γενιές που θα ήθελαν να μάθουν για

τις ρίζες τους και τους ανθρώπους που προηγήθηκαν από αυτούς σ' αυτόν το χώρο που λέγεται Κουκουβίστα.

**Γιάννης Τριανταφύλλου
(Πράντζας)**

Μεταλλωρύχοι της Γαλλικής Εταιρείας Μεταλλείων Λαυρίου, στην είσοδο της μεταλλευτικής στοάς Νο 65 στην Πλάκα. 1898.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΜΟΥ

Ο εικοστός αιώνας σε λίγα χρόνια φεύγει και θα μπει και αυτός στο καλάθι της ιστορίας για μελέτη και προβληματισμούς από τους ειδικούς του μέλλοντος. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως για όλη την ανθρωπότητα, και για τον ίδιο τον πλανήτη μας υπήρξε ο ιστορικότερος και ο πλουσιότερος αιώνας από όλους τους άλλους σε γεγονότα και αλλαγές που συνέβησαν κατά την πορεία του επάνω στη Γη.

Τι να πρωτοθαυμάσεις, από τα μυθικά επιστημονικά επιτεύγματα του ανθρώπου σ' αυτήν την περίοδο, από την αποστολή ανθρώπου στο Φεγγάρι, μέχρι τη μεταμόσχευση καρδιάς από άνθρωπο σε άνθρωπο. Αλλά και ποιόν να πρωτοκλάψεις από τα εκατομμύρια ανθρώπινα θύματα που έχασαν τη ζωή

τους στους δύο παράφρονους παγκόσμιους πολέμους που έγιναν κατά την ίδια περίοδο.

Γεγονός είναι ότι η μακρόχρονη ειρήνη που έχει επικρατήσει επάνω στη Γη -εκτός μεμονομένων συρράξεων- κατά το δεύτερο μισό του αιώνα μας, έφερε μεγάλες οικονομικές, πολιτιστικές και πολιτικές αλλαγές στους ανθρώπους και στα έθνη ασυλλήπτων διαστάσεων.

Οι γενιές οι δικές μας που έζησαν και ζουν τον απόηχο αυτών των μεγάλων αλλαγών, είναι οι ζωντανοί μάρτυρες αυτής της ιστορικής εποχής και οι γραπτές μαρτυρίες τους πιστεύω ότι θα είναι φανοστάτες για τις επόμενες γενιές ώστε να βρίσκουν το δρόμο και τις ρίζες των προγόνων τους.

Η ανεμοθύελλα των αλλαγών στις κοινωνίες των ανθρώπων δεν άφησε έξω από τα γεγονότα και το μικρό χωριό της Γκιώνας την Κουκουβίστα.

Ο ερχομός του καινούργιου αιώνα θα τη βρεί μετά

βεβαιότητας πανέρημη από ανθρώπους. Την εγκαταλελειμμένη γεωργική γη θα την καταλάβει η άγρια φύση που εφορμά αδυσώπητη από εκεί που φεύγουν οι άνθρωποι. Τα πρώτα σημάδια των προβλέψεών μου άρχισαν ήδη να φαίνονται στον ορίζοντα των ορίων του χωριού.

Οι γενιές των αποδήμων Κουκουβιστιανών του 21ου αιώνα πολύ ελάχιστα θα γνωρίζουν και πολύ λιγότερο θα τους ενδιαφέρει να μάθουν για τη ζωή και τη δράση των προγόνων τους, για εκείνους που έζησαν πολύ πριν από αυτούς στο εγκαταλελειμμένο και ερειπωμένο ορεινό χωριό της Γκιώνας την Κουκουβίστα.

Ξεκινώντας από αυτό το σκεπτικό αποφάσισα όσο ακόμη είμαι στη ζωή και με βοηθάει η μνήμη μου να περιγράψω μια αγνωστη για πολλούς πτυχή της ζωής των ανθρώπων του χωριού μας που έζησαν και μόχθησαν σ' αυτόν τον χώρο αφήνοντας -φεύγοντας από τη ζωή- πίσω τους πολύ ελάχιστα πράγματα που να μνημονεύουν την αλλοτινή τους παρουσία.

Τα γραπτά μου δεν έχουν λογοτεχνική και φιλολογική αξία, ούτε τα έγγραφα με καμιά τέτοιου είδους απαίτηση.

Τα έγγραφα με έναν και μοναδικό σκοπό, να αφήσω

μια γραπτή αληθινή ιστορία για την αλλοτινή Κουκουβίστα και τους ανθρώπους που την κατοικούσαν.

Μέχρι ενός σημείου και μέχρι εκεί που με βοήθησαν οι πνευματικές μου δυνάμεις πιστεύω ότι το έχω κατορθώσει.

Παραλείψεις ίσως να υπάρχουν στα γραπτά μου αυτό ήταν αναπόφευκτο όταν από τα γεγονότα που αναφέρω απέχουμε χρονικά 70 ολόκληρα χρόνια.

Τα παιδιά της Κουκουβίστας σκόρπισαν στα πέρατα της οικουμένης για καλύτερη και ανετότερη ζωή. Η ξενιτιά όμως φέρνει σιγα σιγά και τη λησμονιά.

Πολλοί ήδη την ξέχασαν και αργότερα... από τις νεώτερες γενιές πολύ λιγότεροι θα την θυμούνται.

Το βέβαιο είναι ότι αυτή (η Κουκουβίστα) εστω και έρημη από ανθρώπους θα μένει εκεί ασάλευτη στο σημείο που την έστησαν οι πρώτοι κάτοικοί της και θα ατενίζει το μακρινό ορίζοντα ψάχνοντας μάταια να βρει τα σκορπιζόμενα και χαμένα παιδιά της.

Γιάννης Τριανταφύλλου-Πράτζας
Καλοσκοπή - 1980

Μάρτης γδάρτης

Η φετεινή πρώιμη άνοιξη κράτησε αρκετά και ξεγέλασε πολλούς συνταξιούχους να πιστεύουν πως πέρασε ο χειμώνας και επανέκαμψαν στο χωριό. Στο διάστημα όμως από 18/3/ - 22/3/1999 το χιόνι στην Κουκουβίστα έφτασε το ένα μέτρο, το ρεύμα κόπηκε, και ο αποκλεισμός κράτησε τρεις ημέρες. Ας ελπίσουμε ότι θα είναι το τελευταίο ξέσπασμα και δεν θα μας εμποδίσει να πραγματοποιήσουμε τις εξορμήσεις μας στα πάτρια εδάφη της πασχαλιάτικες ημέρες.

(Φωτ. Στράτου Ακτίδη)

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΧΡΙΣΤΙΔΗΣ

Ο ξενιτεμένος χωριανός μας που δεν ξεχνά το χωριό του

Η οικογένεια του Χαράλαμπου και της Παναγιώτας Χριστίδη ήταν η πολυπληθέστερη του χωριού.

Απέκτησαν 13 παιδιά, 10 αγόρια και 3 κορίτσια. Παρά τις μεγάλες δυσκολίες που αντιμετώπιζε μια τόσο πολυπληθής οικογένεια, η μεταξύ τους σύμπνοια, αγάπη, συσπείρωση και αλληλοσεβασμός ήταν το υπόδειγμα και ο θαυμασμός όλου του χωριού.

Στην περίοδο του εμφυλίου η οικογένεια του Χαρ. Χριστίδη εγκαταστάθηκε στο χωριό κάτω Δομοκός Θεσσαλίας και έμεινε εκεί για 4 χρόνια. Με τη λήξη του εμφυλίου τα δυό μεγαλύτερα αγόρια ο Τάκης

και ο Γιώργος εγκαταστάθηκαν στον Πειραιά και άνοιξαν γαλατάδικο και παγοποιείο. Έκαναν μεγάλη προσπάθεια όχι μόνο να ριζώσουν επαγγελματικά αλλά παράλληλα να βοηθήσουν και την υπόλοιπη οικογένεια να επιβιώσει τα δύσκολα εκείνα χρόνια.

Ο Γιώργος δραστήριος και ανήσυχο άτομο το 1956 πήρε τη μεγάλη απόφαση και τόλμησε το μεγάλο άλμα και έφυγε για την Αμερική. Ήταν ο προπομπός της φυγής από την Ελλάδα της οικογένειας Χριστίδη.

Πολύ γρήγορα ο Γιώργος άνοιξε κατάστημα έτοιμων φαγητών και όταν οι δουλειές του είδε ότι πήγαιναν καλά άρχισε να καλεί ένα ένα τα αδέρφια του στην Αμερική.

Ο Τάκης, ο Μήτσος, ο Βαγγέλης, ο Παύλος και η Ντίνα. Ο ένας μετά τον άλλον εγκατέλειψαν όλοι τους την Ελλάδα.

Τελευταίοι έφυγαν οι δυό γονείς τους, και η οικογένεια Χριστίδη βρέθηκε σχεδόν όλη ξανά ενωμένη στη μακρινή χώρα.

Την οικογενειακή αγάπη και συσπείρωση δεν στάθηκε ικανή να την διασπάσει ούτε η μεγάλη χιλιομετρική απόσταση της Αμερικής.

Με την εργατικότητα τους και την αγάπη που είχαν μεταξύ τους όχι μόνο ριζώσαν και εθριάμβευσαν επαγγελματικά στη νέα τους πατρίδα αλλά παράλληλα δημιούργησαν και 6 νέες οικογένειες δεμένες μεταξύ τους, με όλες τις παραδόσεις και τα έθιμα της πατρίδας μας.

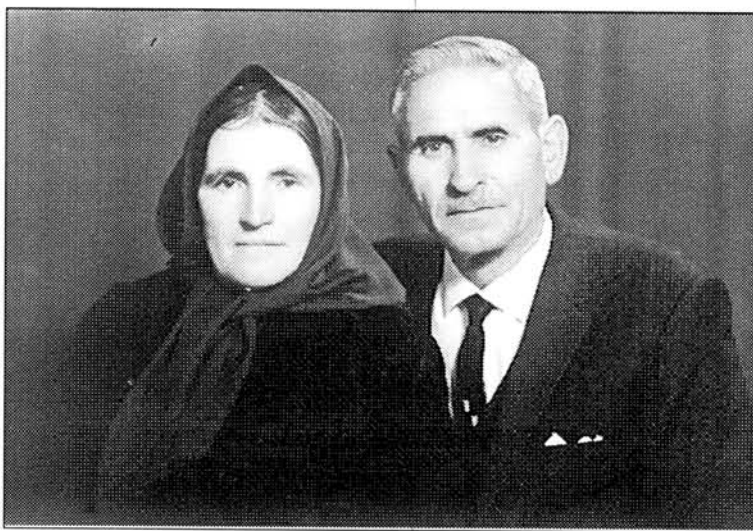
Τα εγγόνια σήμερα του Χαράλαμπου και της Παναγιώτας Χριστίδη είναι επισημόνους τα πιο πολλά και όλα γνωρίζουν την Ελληνική γλώσσα και τους Ελληνικούς χορούς χωρίς να ξεχνούν και το χωριό του παπού τους και των γονιών τους στην Ελλάδα.

Τα παιδιά του μπάμπα Χαράλαμπου ποτέ δεν ξέχασαν το χωριό τους την Κουκουβίστα και το Σύνδεσμό μας.

Η ζωή τους και οι δουλειές τους μπορεί να είναι στην Αμερική, η καρδιά τους όμως ταξιδεύει στο μικρό σπιτάκι της Μότσος στην Κουκουβίστα και ανοπολεί παλιές ίσως φτωχικές ημέρες αλλά γεμάτες από οικογενειακή αγάπη και σεβασμό που είχε ο ένας για τον άλλον.

Ο Γιώργος Χριστίδης έστειλε στο Σύνδεσμό μας 1000 δολάρια (300.000 δρχ.) με σκοπό να μας βοηθήσει να αποκτήσουμε ιδιόκτητη στέγη (Γραφείο).

Τον ευχαριστούμε μέσα από την καρδιά μας για την προσφορά του και του ευχόμαστε κάθε ευτυχία τόσο σ' αυτόν και την οικογένειά του όσο και στα υπόλοιπα αδέρφια του και στην κοσμοαγάπητη μάνα τους Παναγιώτα και τους βεβαιώνουμε ότι οι συγχωριανοί τους Κουκουβιστιανοί ούτε τους ξέχασαν ούτε ποτέ θα τους ξεχάσουν όσο μακριά και αν βρίσκονται.

Η Παναγιώτα και ο Χαράλαμπος Χριστίδης
(Καμπετσαίοι)

ΜΙΑ ΕΝΕΝΗΝΤΑΤΡΙΑΧΡΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Γράφει ο ΦΑΝΗΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Στα ενενηνταριά της η γιαγιά Μαρία θα ταξίδευε στην Αθήνα κοντά στα παιδιά της. Μια ζωή ολάκερη δεν βγήκε έξω από το χωριό της. Μόνον μια φορά που πήγε στο παζάρι της Λαμίας μαζί με τον άντρα της ν' αγοράσουν ένα βόϊδι και για πολλά χρόνια μολόγαγε, ό,τι παράξενο είδαν τότε τα μάτια της.

Η νύφη της αφού έστρωσε ένα κιλίμι πάνω στο σαμάρι του μουλαριού την έβαλε καβάλα αν και τα πόδια της αιωνόβιας γριούλας αντεχαν να φτάσει πεζή μέχρι το σταθμό του Μπράλου.

Στο σταυροδρόμι έτρεξαν οι αγαπημένες της γειτόνισσες να την αποχαιρετίσουν και να της ευχηθούν καλό χειμώνα.

Ήταν η Πανώρια που διάβηκε τα εκατό, η Κωνσταντώ, η Πηνιώ, η Σοφία, η Βασίλω, η Ζωΐτσα κ. ά. Όλες τους της ενάτης δεκαετίας.

- Φεύγεις Μαρία μ; κι ποιός θα μας φτιάχν, τα γιατρουσόφια, άμα αρρωσταίνουμε; της είπε η Πανώρια η οποία αντιμετώπιζε με στωϊκότητα το θάνατο.

Μαρία μ' δε θα με ματαειδείς... Άλλωστε όλες αυτές οι ορεσίβιες ηρωΐδες καρτερούσαν με κάποια απάθεια το τέλος τους.

Συγκινημένη η Πανώρια για το ταξίδι της γειτόνισσάς της Μαρίας, επανέλαβε:

- Μαρία μ' δε θα τουν βγαίνουν του χειμώνα, φέτο θα πιθάνου (κι όμως έζησε 4-5 χρόνια ακόμα). Πανώρια άμα πας στουν κάτ' κόσμου κι ανταμώσ' τουν άντρα μ' πέστου ότι έγινα Αθηνιώτισσα να μην ψάχνει ιδώ να μι βρεί. Κι άμα πιθάνου στ'ν Αθήνα θα μη χάσ' ου έρμους μέσα οι κείν' τ' μυρμηγκοφωλιά. Άσε π' θα σκιάζουμε η μαύρ' εκεί π' θα με θάψνι γιατί δεν θα γνωρίζου κανέναν...

Δακρυσμένες όλες οι φιλενάδες, που κύλησαν αδελφωμένες μια ολόκληρη ζωή συμπαραστεκόμενες η μια την άλλη σε χαρές

και σε λύπες, ξεπροβόδισαν την αγαπημένη τους γειτόνισσα ως αραπέρα. Άϊντι μαρή σας αφήνου γειά.

- Ώρα καλή Μαρία!!

- Κι εσύ Πανώρια μ' να πας στου καλό αφού λουγαριάζ'ς να φύγ'ς από τούτουν τουν κόσμου, όσου να ματαγυρίσου.

Η γιαγιά Μαρία είχε πάρει μαζί της τη ρόκα της και κάμποσες τουλούπες (μαλλί) για να γνέθ'ς. Ένας κ'τμπος έσφιγγε το λαιμό της όταν έφερνε στο νού της τον αργαλειό της, τα λανάρια της, το φούρνο και τη γάστρα της τα οποία σαν πειθάν' τι θ' απογίνουν;

Στην Αθήνα η γιαγιά Μαρία δεν ένοιωθε καλά. Δεν της άρεσε ο καινούριος τρόπος ζωής. Είχε στερηθεί τις χάρες της αγαπημένης της γενέτειρας, τα γνώριμα τοπία, τα κρουσταλλένια νερά, το δροσερό αεράκι του βουνού και προπαντός τις συνήθειές της και το κουβεντολόι με τις φιλενάδες της και συχνά έλεγε στους δικούς της: «Παλιός γάϊδαρος καινούρια περπατησιά δεν κάνει...». Στα όνειρά της έβλεπε πάντα το χωριό της, τα χωράφια της που πότισε με τον ιδρώτα της κοντά εκατό χρόνια. Μολονότι υπήρχε μιζέρια, ανέχεια και φτώχεια μεγάλη, για εκείνη το χωριό της ήταν σωστός παράδεισος.

Καθισμένη μια μέρα στην αυλή της, μόνη, είδε να σταματάει στην εξώπορτα ένα φορτηγάκι.

- Γιαγιά της φώναξε ο οδηγός, άνοιξε την πόρτα, σας φέραμε την κουζίνα που παράγγειλε ο γιός σου.

Εκείνη η δόλια δεν ήξερε ότι υπάρχει και συσκευή για μαγείρεμα που την λένε κουζίνα, αλλά τον ιδιαίτερο χώρο που χρησιμεύει για μαγειρείο.

Απαντώντας στον οδηγό του είπε:

- Ημείς παιδάκι μ' έχουμε κουζίνα ένα ουλόκληρου δουμάτιου!! πώς να χουρέσουμι μέσα σ'

αυτόν τουν ντ'λάπ' να μαγειρέψουμε;

Τελικώς ο οδηγός την έπεισε κι άνοιξε την πόρτα.

Μια μέρα η νύφη της θα πήγαινε στο Σούπερ Μάρκετ να ψωνίσει, κι όταν απομακρύνθηκε η γιαγιά κάτι θυμήθηκε κι άρχισε να φωνάζει:

- Μαρή Λέν' μαρήηη να μην τ' αστουχή'εις να πάρ'ς κι κουλουσφούγγι... (χαρτί υγείας).

Η γριούλα κάπου - κάπου παραπονιόταν στο γιό της ότι την πονάει η κοιλιά της. Κι όταν μια φορά την πήγε βόλτα στο Ζάππειο στο δρόμο την ξανάπιασε εκείνος ο πόνος και μάλιστα εντονότερος. Τότε την πήγε στα εξωτερικά ιατρεία του Πολιτ. Νοσοκομείου. Αφού την εξέτασε ο γιατρός βγήκε αγανακτισμένη έξω και με φωνή υψωμένη, μπροστά στο κοινό που περίμενε τη σειρά του, παρατήρησε το γιό της: «Γιατί βρε αχαΐρευτε δεν μούλεγεσ πως θα μ' έφερνες στο γιατρό να βάλω το βρακίμ' ενώ οι παευρισκόμενοι σπαρτάριζαν στα γέλια.

Στη συνέχεια ο γιός της, με παρότρυνση του γιατρού, την έβαλε στο Νοσοκομείο για γενικές εξετάσεις. Η νοσοκόμα είπε στη γιαγιά Μαρία.

- Όταν θέλεις να ουρήσεις να μου πεις να σου φέρω την πάπια.

Σε λίγο η γριούλα τη χρειάστηκε και φώναξε την αδελφή (δεν θυμόταν όμως ότι το ουροδοχείο το λένε πάπια...), «κουρτσάκι μ' φέρε μ' αυτόνου π' μούπες... Μαρή κείνου του π'λί...».

- Δεν καταλαβαίνω γιαγιά για ποιό π'λί μου λες;

- Σ' χαλεύου τ' αγγειό π' ξαλαφρών', άϊντι γλήγορα...

(Σημ.: Λόγω πληθώρας ύλης οι περιπέτειες της γιαγιάς Μαρίας θα συνεχιστούν σε άλλο φύλλο).

Συμπληρωματικά στοιχεία του Δελτίου «Κουκουβίστα» Νο 110

Στο Δελτίο Νο 110 της «Κουκουβίστας» ο εκλεκτός συγχωριανός μας λαογράφος - συγγραφέας Γ. Χασιακός αναφέρεται στις ονομασίες τοποθεσιών που περιβάλλουν το χωριό μας Καλοσκοπή και στην προέλευση των τοπωνυμίων τους.

Θέλω να συμπληρώσω μερικά σημεία με ότι έχω ακούσει από προφορικές διηγήσεις παλαιότερων και ότι έχω διαβάσει από ένα χειρόγραφο τετράδιο που άφησε ο μακαρίτης ιεροψάλης Παναγιώτης Παπανικολάου:

— Καλογριά: Στο εξωκλήσι Αγία Παρασκευή επί των χρόνων της Τουρκοκρατίας εμόναζαν δύο γερόντισες - καλόγριες. Οι Κουκουβιστιανοί τους είχαν φτιάσει καλύβα λίγο πιο πάνω από την εκκλησιά όπου κατοικούσαν.

Τις εφωδίαζαν με τα αναγκαία για τη συντήρησή τους, άλλωστε είχαν πολύ λίγες ανάγκες γιατί νήστευαν πάντοτε και ήταν φτωχικά ντυμένες και μέρα νύχτα προσεύχονταν.

Κάποτε η μια γερόντισα αρρώστησε και ύστερα από λίγο κάποιο Δεκέμβριο μήνα πέθανε.

Οι χωριανοί την έθαψαν λίγο πιο πάνω από την καλύβα τους και η τοποθεσία από τότε πήρε την ονομασία «Καλογριά». Την άλλη καλόγρια την πήραν στο χωριό και τη συντηρούσαν όπου και προφανώς ετελεύτησε.

— Σκοτωμένοι: Εδώ μάλωσαν οι Βλάχοι με τους χωριανούς τσοπάνηδες για τα βοσκοτόπια.

Οι Βλάχοι σκότωσαν τρεις (3) Κουκουβιστιανούς, τους Ελευθέριο Τσόχλα, Ιωάννη Τσαπάρα και Αθανάσιο Αναγνώστου. Οι δράστες συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν με λαιμητόμο (καρμανιόλα).

— Στο ίδιο τεύχος, ο χωριανός μας Φιλ. Τριανταφύλλου γράφει για τους παπάδες που υπηρέτησαν το χωριό. Θέλω να συμπληρώσω τα εξής:

- Με το παρόνομα (παρατσούνκι) Παπακοσίδας λεγότανε ο Ευθύμιος Παπαταξιάρχου, προφανώς γιατί είχε πλούσια κόμη που την έκανε κοτσίδα και όχι ο Ευθύμιος Παπαγεωργίου.

- Παλαιότερος παπάς του χωριού αναφέρεται κάποιος Παπαλέξης, παπάς επί Τουρκοκρατίας, προ του Παπανικολάου και του Παπαντριά. Υπάρχει και σχετικό τοπωνύμιο «στου Παπαλέξη τη βρύση».

Ο Παπαλέξης σ' αυτή την τοποθεσία είχε πολλά χωράφια και με βρύση που είχε κρύο νερό

και με κάποιες ιδιαίτερες ιδιότητες. Από του Παπαλέξη τη βρύση ζήτησε να πιεί νερό, κατά την παράδοση η Κολοξιαροκώσταινα, που ήταν άρρωστη και σε βαθειά γεράματα, για να ξεψυχήσει.

— Άλλος παπάς, πιθανόν πρόγονος του Παπαθύμιου Παπαγεωργίου ήταν ο Παπαγιώργης. Απόγονοί του οι χωριανοί μας με το επώνυμο Παπαγεωργίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΛΛΥΡΗΣ

1954 Πάσχα στην πλατεία της Κουκουβίστας μετά από έναν αγώνα βόλεϋ. Όρθιοι: Δημ. Π. Κυρίτσης, Νικ. Μεμενίος, Παν. Κ. Βλάχος, Ευθ. Μ. Ματθαίου, Αλ. Κ. Βλάχος Λαμ. Ζ. Αχλαδάς, Αθ. Κυριαζής, Κων. Τούμπας. Καθήμενοι: Ηλ. Γ. Μεμενίος, Γ. Κ. Κατσανιάκης, Ι. Τρ. Ποδαράς. Θωτ.: Λαμ. Αχλαδάς

25η Μαρτίου 1998. Δυστυχώς οι φτερινές καιρικές συνθήκες (χιόνι 1,20 μέτρα) δεν επέτρεψαν ούτε τον ιερέα να λειτουργήσει ούτε τον Πρόεδρο να γιορτάσει την Εθνική Επαίτιο.

ΕΚΛΕΚΤΗ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΒΟΥΛΑ ΖΑΧ. ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ

Ανάμεσα στις τόσες διακρίσεις συγχωριανών μας που έρχονται στη δημοσιότητα είδαμε με χαρά την αγγελία της έκθεσης ζωγραφικής που έκανε στις 4 Φεβρουαρίου 1999 στην γκαλερί «Άνεμος» στην Κηφισιά η Βούλα Πριοβόλου.

Η Βούλα είναι η τρίτη κόρη του αείμνηστου Ζαχαρία και της Πατρούλας Πριοβόλου. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών πήρε πτυχίο Νωπογραφίας και Τεχνικής Φορητών Εικόνων και από το 1982 διδάσκει το μάθημα των καλλιτεχνικών στη μέση εκπαίδευση.

Παράλληλα προς το εκπαιδευτικό της έργο ασχολήθηκε με μεράκι και με τη ζωγραφική. Η Βούλα με τη ζωγραφική της μεταφέρει τα αισθήματά της σε δημιουργία και μας χαρίζει πίνακες απαράμιλλους με χρυσαφένιους ουρανούς και υπέροχες δύσεις ηλίου. Είναι τα χρυσωμένα σύννεφα που έκαναν το Σολωμό να φωνάζει «όπου δεν έχουν όνομα έχουν περίσια χάρη».

Η ζωγράφος μας έχει στο ενεργητικό της τρεις ατομικές εκθέσεις και συμμετοχή σε πολλές ομαδικές. Όσοι επισκέφθηκαν την τελευταία της έκθεση διαπίστωσαν ότι πρόκειται για μια αξιολόγη ζωγράφο με πλούσιο ταλέντο και φαντασία και η δουλειά της έχει

στοιχεία ωριμότητας και υψηλής ποιότητας.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΓΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ»

Φεβρουάριος 1999, αρ. φύλλου 305

Οι Κουκουβιστιάνοι θυμούνται
το χωριό τους

Σε μεγάλη γιορτή, εξελίχθηκε η ημέρα της Γενικής Συνέλευσης (24/1/1998) του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδος (πρώην Κουκουβίστα) που συνδυάστηκε μάλιστα και με την κοπή της βασιλόπιτας. Το Διοικητικό Συμβούλιο αποτελούμενο από τον πρόεδρο Αθανάσιο Μαλεβίτση και τα μέλη Νίκο Αντωνίου, Λάμπρο Αχλαδά, Βούλα Γρηγοροπούλου, Πάκη Γιαννόπουλο, Ανθή Θεοχάρη Καραγιάννη και Κων. Τούμπα, δέχτηκε τα μέλη και τους φίλους στη μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου STANLEY (πλατεία Καραϊσκάκη) και μέσα σε φιλική και πολιτισμένη ατμόσφαιρα συζητήθηκαν τα θέματα του Συνδέσμου τους και του χωριού τους, όπως αυτά διαμορφώνονται ύστερα από την ένταξη της κοινότητας στο Δήμο Γραβιάς.

Στη συγκέντρωση παραβρέθηκε και ο νέος Δήμαρχος Γραβιάς, κ. Δημ. Χριστοδούλου.

Παρακολουθούμε από πολλά χρόνια τη δραστηριότητα αυτού του Συνδέσμου και πρέπει να τονίσουμε ιδιαίτερα: Την έκδοση της εφημερίδας «Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ», που κυκλοφορεί από το Διοικ. Συμβούλιο κάθε τρίμηνο.

Το τελευταίο τεύχος έχει τον αριθμό 110, παρουσιάζοντας λαογραφικό υλικό και τοπικές ειδήσεις του χωριού Καλοσκοπή Παρνασσίδας. Η φροντισμένη αυτή έκδοση καταφέρνει να δίνει τον παλμό της επαρχιακής Ελλάδας που ζει ακόμη στα βουνά της Παρνασσίδος και αποτελεί μοναδική προσπάθεια περισυλλογής του πλούσιου λαογραφικού υλικού και μια αξιέπαινη προσπάθεια επιστροφής στις ρίζες.

Καθώς και το μοναδικό στο είδος του καλλιτεχνικό Ημερολόγιο, που όπως διαβάζουμε στο εισαγωγικό σημείωμα «τα θέματα του φετεινού (1999) Ημερολογίου είναι επιλεγμένα με σχολαστικότητα από φωτογραφίες που εφτασαν στα χέρια μας και αναφέρονται σε γιορτές και πανηγύρια καθώς και εκδηλώσεις που δείχνουν το ξεχωριστό χρώμα της αλλοτινής ζωής του χωριού».

Ευχόμαστε η ποιότητα του δελτίου «Η Κουκουβίστα» και τα Ημερολόγια που κάθε χρόνο εκδίδει ο Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών ν' αποτελέσουν παράδειγμα προς μίμηση και μακάρι η πολιτεία να προσέξει και να βραβεύσει τέτοιες άοκνες και αφιλοκερδείς προσπάθειες.

Η Κουκουβίστα πρέπει να είναι περήφανη για τα παιδιά της.

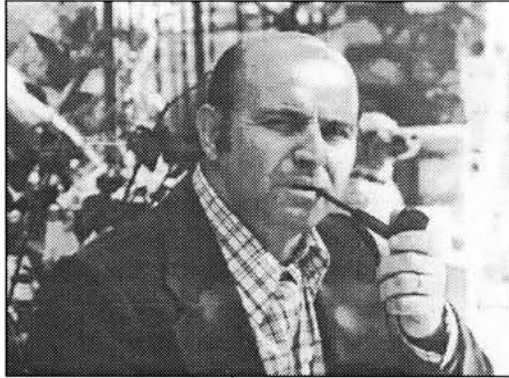
ΜΝΗΜΗ ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗ

Από τον κ. Νικ. Αρμόνη

Πέρασαν 2 χρόνια από τότε (1.3.1997), που ο Χρήστος Μαλεβίτσης, ο εκλεκτός συνεργάτης της «Καθημερινής», άνοιξε τα φτερά του και πέταξε για πάντα στον Ουρανό.

Έφυγε νωρίς και πρόωρα από τον κόσμο τούτον ίσως γιατί δεν άντεχε πλέον την έλλειψη της πνευματικότητας και της ηθικής δεν άντεχεν τον ευδαιμονισμό και την καταναλωτική κοινωνία. Είναι αλήθεια ότι ο Χ. Μ. ζούσε σε έναν άλλο κόσμο, ηθικόν και πνευματικόν και τις ιδέες του, το πιστεύω του και τους στοχασμούς του προσεπάθησε να περάσει στην υλιστική κοινωνία μας με το τεράστιο συγγραφικό του έργο και το προσωπικό του παράδειγμα.

Ο Χρήστος Μαλεβίτσης υπήρξε φιλόσοφος, πνευματικός άνθρωπος, μέγας διδάσκαλος και

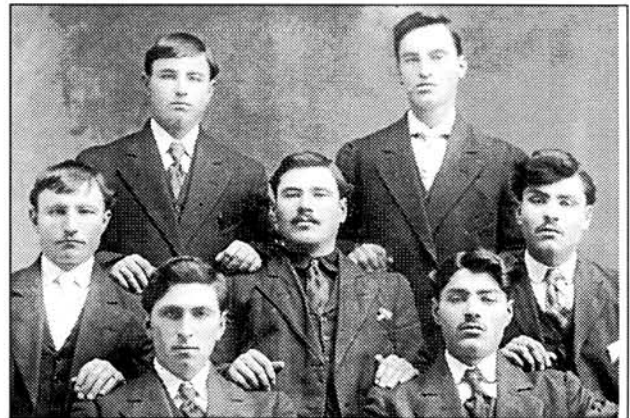
προ παντός απλός άνθρωπος τόσο απλός, που γινόταν έτσι πραγματικά σπάνιος, προικισμένος από τη φύση με μια μοναδική ιδιαιτερότητα. Είχε την τύχη να με τιμά με την προσωπική φιλία του και από τις συζητήσεις μας έχω πολλά ωφεληθεί. Οι αναγνώστες της «Καθημερινής» διαβάζοντας

την επιφυλλίδα του στην «Καθημερινή» την Παρασκευή απολαμβάνανε το πνευματικό νέκταρ που ανέδιδε το περιεχόμενό της. Ο Χρήστος Μαλεβίτσης διατήρησε τον δυναμισμό και την διαύγεια του πνεύματός του μέχρι το τέλος της ζωής του, όπως διαπιστώνει κανείς από τις τελευταίες επιφυλλίδες του.

(Από την εφημερίδα Καθημερινή)

GREECE BOUND—The Carras family of Seattle, who will fly from New York to Greece Wednesday. Group includes (back row) Nick; his father, George, and Kiki (front row) Babe and mother, Mrs. George Carras. —(Post-Intelligencer Photo.)

Φωτογραφία του 1919, διακρίνονται από αριστερά ο Χαράλαμπος Μαλεβίτσης, ο Κώστας Κόλλιας και ο Βαγγέλης Κόλλιας. Όποιος έχει πληροφορίες για τους υπόλοιπους καλό είναι να μας το γνωρίσει.

Από την οικογένεια των Κατσανιωταίων (Carras) επιστρέφουν ως νοσταλγοί στην Ελλάδα από το State το 1947. Απεικονίζονται: μπροστά η Μπέκη (κόρη του Ευθυμίου) Κατσανιώτη και η Νένα (σήμερα 92 ετών).

Στη δεύτερη σειρά στο μέσον ο Γεωργ. Κατσανιώτης με την κόρη του Κική αριστερά, και το γιό του Νίκο δεξιά.

ΕΣΦΟΡΕΣ ΜΕΛΩΝ

1766 Τούμπα Βασιλική Κ. (Θεσ/νίκη), στη μνήμη του συζύγου της	5.000	του αδελφού του Τριαντάφυλλου	5.000
1767 Κορνάκος Αλέξης	5.000	1807 Κόλλια Αικατερίνη του Χαρ.	2.000
1768 Κουκουτσάκη Μαργαρίτα	5.000	1808 Κόλλια - Παρασκευοπούλου Ιωάν.	2.000
1769 Λευκαδίτης Ιωάννης Ευθ.	4.000	1809 Κόλλια - Παπανικολάου Μαρία	2.000
1770 Λευκαδίτης Ευθύμιος Ιω. (Θεσ/νίκη)	4.000	1811 Τούμπας Ιωάννης του Νικ.	3.000
1771 Αποστολόπουλος Γεώργιος (Καλο- σκοπή)	5.000	1815 Ματθαίου Μάκης Χαρ.	10.000
1772 Πριόβολος Γεώργιος Νικ.	6.000	1816 Αχλαδάς Ζήσης	2.000
1773 Ζούγρος Νικηφόρος	5.000	1817 Ράπτης Νικόλαος Παν.	5.000
1775 Βλάχος Νικόλαος Φ. (Πορόριου)	3.000	1818 Κουφός Δημήτριος Κων/νου	5.000
1777 Βιτσαζάκη Ίλια στη μνήμη των γονέων της	30.000	1819 Ράπτης Ευστάθιος Δημ.	5.000
1778 Ηλιόπουλος Ηλίας	5.000	1820 Ράπτη Αικατερίνη Ευσταθ.	5.000
1779 Μαλιβίτσης Ιωάννης Χρ.	3.000	1821 Ράπτης Ιωάννης Ευσταθ.	5.000
1780 Μαλιβίτσης Παναγιώτης Χρ.	3.000	1822 Κουφός Κων/νος Δημ.	5.000
1781 Κολλύρης Στέλιος του Γεωργ.	3.000	1823 Τριανταφύλλου Ηλίας του Ανδρέα	8.000
1783 Δήμου Παναγιώτα Γ.	2.000	1824 Χριστοδούλου Παναγιώτης Γεωργ. στη μνήμη των γονέων του	5.000
1784 Βάρσος Ευθύμιος Θεμ.	1.000	1825 Κωστούρου Μαρία Χρ. στη μνήμη του συζυγου της Χρ'στου	3.000
1785 Στεργιόπουλος Γεώργιος	1.000	1826 Μοσχονισιώτη Γιάννης και Ντίνα (το γένος Τριανταφύλλου) στη μνήμη Ιωάννη Τούμπα	10.000
1786 Καραβάς Ιωάννης	3.000	1827 Κολλύρης Ευθύμιος Ν.	20.000
1787 Τούμπας Ευθύμιος Ν.	4.000	1828 Μπουκουβάλας Ευθύμιος του Γεωργ.	3.000
1788 Μοσχονάς Σπύρος	8.000	1829 Λευκαδίτης Χρήστος του Κων. στη μνήμη των γονέων του	10.000
1789 Παπαδόπουλος Μιχάλης	3.000	1830 Κωστούρος Χαράλαμπος Νικ.	5.000
1790 Χασιακού Φρόσω	6.000	1831 Κωστούρος Παναγιώτης Χαρ.	5.000
1791 Τσόχλας Κων/νος Δ.	5.000	1832 Τζαμτζή Παρασκευή	5.000
1792 Κόλλιας Ευάγγελος Γ.	5.000	1833 Τζαμτζής Νικόλαος	5.000
1793 Κόλλια-Αγγελίδου Ιωαννα του Δημ.	10.000	1834 Σίμος Αλέκος του Αγγελή	3.000
1794 Κόλλιας Στέφανος του Δημητρίου και Βούλας	10.000	1835 Κόλλιας Κων/νος Χρ.	2.500
1795 Κόλλια-Ζέρβα Μαίρη του Δημ. και Ζέρβας Γεώργιος	10.000	1836 Σταματούκου Βασιλική (Εύβοια)	2.500
1796 Μαρκούση Γιαννούλα	3.000	1837 Τσιρώνη Ανθούλα	5.000
1797 Κολλύρης Ιωάννης του Γ.	4.000	1838 Στρατούλη Ιωάννα	5.000
1798 Παπαταξιάρχης Παναγιώτης του Ευθ.	3.000	1839 Λευκαδίτης Παναγιώτης Γεωργ.	10.000
1799 Τσαντέ Ευσταθία στη μνήμη του του αδελφού της Γεωργίου	4.000	1840 Βασιλείου Ιωάννης στη μνήμη των γονέων του	20.000
1800 Δανιήλ Δήμητρα Γ. στη μνήμη του συζύγου της Γιώργου	3.000	1841 Καλόγηρος Αργύρης	4.000
1801 Παντελίδου Γεωργία	1.000	1842 Καλογήρου Νότα του Αργ.	4.000
1802 Τούμπας Λουκάς	5.000	1843 Καλόγηρος Ιωάννης του Αργ.	3.000
1803 Τούμπας Θέμης στη μνήμη του αδελφού του Γεωργίου	10.000	1844 Γεωργίου Νάκος Ν.	5.000
1804 Χύμη Αθηνά	2.000	1845 Ράπτης Δημήτριος Ευσταθ.	5.000
1805 Δημόπουλος Παναγιώτης του Αθ.	2.000	1846 Μπίρη - Ποδάρα Γεωργίου στη μνήμη του πατέρα της	10.000
1806 Τσόχλας Δημήτριος Ν. στη μνήμη		1847 Ποδάρα Αικατερίνη Δημ.	5.000
		1848 Σταθόπουλος Κων/νος	5.000
		1849 Κωστούρος Αθανάσιος του Αγγελ.	4.000

1850 Αντωνίου Νικόλαος του Κ.	5.000	1892 Τσίγα Παρασκευή Ευθ.	3.000
1851 Αντωνίου Χαράλαμπος του Κ.	20.000	1893 Τσίγας Βαγγέλης Ευθ.	3.000
1852 Μώρης Νικόλαος του Παναγ.	4.000	1894 Μαλεβίτσης Παναγιώτης του Ιωάν.	
1853 Μώρη Αφροδίτη του Νικ.	3.000	στη μνήμη του Χρήστου και της	
1854 Σερέτη Παναγιώτα Δημ.	3.000	νύφης του Καλιόπης Μαλεβίτση	5.000
1855 Γεωργίου Παρασκευή του Ν. στη		1895 Κατσανιώτης Γιώργος Κ.	5.000
μνήμη των γονέων της	5.000	1896 Κατσανιώτης Νικόλαος Κ.	5.000
1856 Χαμηλός Νικόλαος Βασ.	3.000	1897 Λευκαδίτη Ελένη Γ.	2.000
1857 Καλοβυρνός Νικόλαος	5.000	1898 Λευκαδίτης Ιωάννης Γ. (ιερέας)	2.000
1858 Βλάχος Νικόλαος Ιωαν.	5.000	1899 Μαντζιού Γεωργία Ιωάνν.	3.000
1859 Θεοχάρης Δημήτριος Γ.	2.000	1900 Τσόχλα Μαρία στη μνήμη του	
1860 Αυγερινός Βασίλειος Χαρ.	5.000	συζύγου της Τριαντάφυλλου	50.000
1861 Κυριαζής Γεώργιος Κων/νου	5.000	1901 Ράπτης Αναστάσιος	2.000
1862 Αχλαδάς Λάμπρος Ιωάν.	5.000	1902 Ραπτόπουλος Ζαχαρίας Ιωάνν.	10.000
1863 Κόλλιας Δημήτριος Ιωάν.	5.000	1903 Ραπτοπούλου - Κατσούλη Νατάσα	5.000
1864 Γεωργίου Ιωάννης Νικ.	5.000	1904 Κολλύρη Αθανασία Παναγ.	5.000
1865 Κόλλιας Κωσταντίνος Νικ.	4.000	1905 Κόλλια Πίτσα στη μνήμη του συζύγου	
1866 Κόλλιας Νικόλαος Κων.	3.000	της Ιωάννη και του γιου της	5.000
1867 Ματθαίου Παναγιώτα Κων.	3.000	1906 Ραπτόπουλος Ιωαννης Ζαχ.	10.000
1868 Αυγερινός Νικόλαος Χαρ.	3.000	1907 Νισυραίου Νίτσα	1.000
1869 Μπαράκος - Γεωργίου Νικόλαος	5.000	1908 Κυρίτση Παναγιώτα Δημ.	3.000
1870 Έφορος Γεώργιος	5.000	1909 Πριοβόλου Γεώργιος του Αρ. και	
1871 Χαραλάμπους Γεώργιος Ευθ.	5.000	Ιωάννα	10.000
1872 Ψωμακέλης Χρήστος	5.000	1910 Κατσανιώτου Ευγενία του Ηλία	10.000
1873 Μώρης Θεόδωρος Παναγ.	5.000	1911 Χαμηλός Ανδρέας Θεοδ.	5.000
1874 Αυγερινός Νικόλαος γεωργ.	5.000	1912 Χαμηλού Γαρυφαλιά	5.000
1875 Ράπτης Αθανάσιος Ανδ.	5.000	1913 Μουστάκας Δημήτριος	5.000
1876 Αυγερινός Γεώργιος του Νικ.	5.000	1914 Παπανδρέου Αριστείδης	3.000
1877 Μώρη Κωνσταντίνα του Δ.	2.000	1915 Ραπτόπουλος Αθανάσιος Ζαχ.	3.000
1878 Τριανταφύλλου Φίλιππος	3.000	1916 Τσούτσουρα-Κατσανιώτη Χρυσούλα	
1879 Χαμηλός Βασίλειος Παναγ.	5.000	στη μνήμη Ιωάνν. Χουλιάρα	5.000
1880 Τσιριμώκος Κων/νος	5.000	1917 Κωστούρος Ιωάννης Νικ.	5.000
1881 Χαμηλός Ευθύμιος Παναγ.	5.000	1918 Τσιαμπάος Ιωαννης	5.000
1882 Σπέντζου Άννα στη μνήμη πατρός		1919 Βλάχος Ιωάννης Κων/νου	2.500
και συζύγου της	3.000	1920 Βλάχος Χαράλαμπος Ιωάνν.	2.500
1883 Χριστίδη Παναγιώτα Χαραλ. στη		1921 Βλάχος Παναγιώτης Φωτ.	5.000
μνήμη γαμπρού της και συζύγου της	5.000	1922 Κυριαζής Αθανάσιος Κων/νου	5.000
1884 Γιακουμινάκη Κώστας και Ντίνα στη		1923 Τομαράς Παναγιώτης Γ.	5.000
μνήμη του πεθερού του Χαραλ. Χρι-		1924 Νταλίπη Αθηνά	3.000
στίδη και γονέων του (Η.Π.Α.)	50.000	1925 Αλεξίου Γιάννης του Δημ.	10.000
1885 Τούμπας Γεώργιος του Αθ.	1.000	1926 Αλεξίου Φιλίτσα	5.000
1886 Κουφού Χρυσούλα Γ. στη μνήμη του		1927 Κυρίτσης Παναγιώτης Νικ.	5.000
συζύγου της Γεωργίου	5.000	1928 Τσόγκα - Κυρίτση Αναστασία	
1887 Η γιαγιά Χρυσούλα Κουφού προσ-		(Κρήτη)	3.000
φέρει στην υγεία των εγγονών της		1929 Παλασάντζα - Κυρίτση Βάγια	3.000
Γεωργίου Λ. Κουφού και Χρυσού-		1930 Παπαβασιλείου - Κυρίτση	
λας Αγγ. Κουφού	5.000	Νικολέτα	3.000
1888 Μαντζιός Αθανάσιος Γ.	3.000	1931 Κυρίτσης Νικόλαος Παναγ.	
1889 Βλάχος Κων/νος Φ.	5.000	(Θεσ/νίκη)	3.000
1890 Τσιρώνης Βαγγέλης Δημ.	5.000	1932 Κομνάκου - Δανιήλ Ρούλα	5.000
1891 Τούμπας Κων/νος Γεωργ.	10.000	1933 Δανιήλ Νικόλαος Γεωργ.	5.000
		1934 Δελαπόρτα - Αντωνίου Έλλη	5.000

1935 Ευγενίδου - Αντωνίου Φωτούλα	5.000
1936 Κωστούρος Γεώργιος Χαρ.	5.000
1937 Χαβελέ Μαρία Παναγ.	4.000
1938 Σκεπετάρη Τασία στη μνήμη του συζύγου της	15.000
1939 Λάϊος Ευθύμιος Ιωάνν.	5.000
1940 Δανιήλ Θεοδοσία Γ. στη μνήμη του συζύγου της Γεωργίου	5.000
1941 Σκούφος Παναγιώτης	5.000
1942 Μαντά - Κολλύρη Ζωή	1.000
1943 Ποδάρας Τριαντάφυλλος Δημ.	5.000
1944 Γρηγοράκου - Αλεξίου Δήμητρα	5.000
1945 Γεωργίου Βούλα Κων/νου	5.000
1946 Αλεξίου Βάγια Αθ. στη μνήμη Ευθυμίας Βασιλείου	5.000
1947 Κολλύρης Στέλιος Γεώργ.	5.000
1948 Μαλεβίτσης Αθανάσιος Ν.	5.000
1949 Τσιρώνης Βασίλειος (γαμπρός Παπαδάκη)	3.000
1950 Παπαγιαννοπούλου Μαρία	5.000
1952 Αφέντης Ανδρέας	3.000
1953 Κυριαζής Σπύρος (Δρέμισσα)	10.000
1954 Τριανταφύλλης Κων/νος	10.000
1955 Κόλλια Μαρίτσα Γ. στη μνήμη Παπαταξιάρχη και Αθηνάς Κόλλια	10.000
1956 Σφετσωρης Ιωάννης Παναγ.	8.000
1957 Λευκαδίτης Ιωάννης Θεοφ.	2.000
1959 Χαμηλού Μαρία στη μνήμη Γεωργίου Τσούτρου	3.000
1960 Δρόλια Μαρία	5.000
1962 Λίτσου Γιώτα του Γεωργ.	5.000
1963 Παπαδοπούλου Μαρία	2.500
1964 Παπαδόπουλος Μιχάλης	5.000
1966 Σιαφάκα Ελένη στη μνήμη Νικολάου Ευθ. Πριοβόλου	25.000
1967 Μώρης Κων/νος του Γ.	2.500
1968 Σαριτζόγλου Φάνης και Ανθούλα	2.500
1969 Σταθάκης Νικόλαος στη μνήμη του ατέρα του Παναγιώτη	5.000
1970 Σταθάκης Θανάσης στη μνήμη του πατέρα του Παναγιώτη	5.000
1971 Σταθάκη Πόπη στη μνήμη του πατέρα της Νικ. Χαράλαμπους και συζύγου της Παναγιώτη Σταθάκη	5.000
1972 Κυρίτσης Δημήτριος Π. (Βόλος) στη μνήμη των γονέων του	5.000
1974 Τσιρώνης Δημήτριος του Ευαγ.	15.000
1975 Τσιρώνης Βασίλειος του Ευαγ. (ΗΠΑ)	10.000
1976 Τσιρώνη Γιαννούλα (Pats) Αυστραλία	5.000
1977 Τσιρώνης Βασίλειος	2.000
1978 Παπαλιάκου - Βλάχου Αρχοντούλα	

(Δαδί)	5.000
1979 Ορφανίδου Πέπη του Βασ. (κόρη Μ. Δανιήλ - Μαργαρίταινα)	10.000
1980 Χαμηλός Κώστας Ιωαν. στη μνήμη του αδελφού του Αλέκου	3.000
1981 Αχλαδάς Φρατζέσκος Δημ. στη μνήμη του πατέρα του Δημητρίου	3.000
1982 Δανιήλ Νικόλαος του Δημ.	3.000
1983 Αχλαδάς Ηλίας	1.000
1984 Αχλαδάς Βασιλική του Ευθυμίου	3.000
1985 Μωρης Ευθύμιος του Παναγ.	3.000
1986 Δανιήλ Βασίλειος του Δημ.	3.000
1987 Χαράλαμπους Γεώργιος του Ευθ.	3.000
1988 Χαράλαμπους Οδυσσέας του Ευθ.	3.000
1990 Πριόβολος Νικόλαος του Λουκά	4.000
1991 Καζαντινού Σοφ'ΙΑ (συζ. Πριόβολου Νικ.)	4.000
1992 Τσόχλα Παναγιώτα του Δημ.	2.000
1993 Θεοχάρης Κων/νος	5.000
1996 Μεμένιος Ηλίας Παναγ. στη μνήμη των γονέων του και αδερφών του	5.000
1997 Αχλαδάς Λάμπρος του Ζ.	5.000
1998 Παντελάκης Σωτήριος	5.000
2000 Λευκαδίτου - Ξαφάκη Μαρία	2.000
2001 Τσατσά - Βλάχου Κατίνα (ΗΠΑ)	13.650
2002 Τζαβάρα - Πριοβόλου Ελένη	15.000
2003 Παπαευαγγέλου Αγγελική	5.000
2004 Χριστίδης Γεώργιος και Μίνα (ΗΠΑ) στη μνήμη του πατέρα τους Χαράλαμπου προσφέρει αυτά τα χρήματα για αγορά γραφείου	282.000
2005 Χασιακού Νάσια στη μνήμη Βασίλη Χασιακού	10.000
2006 Οικ. Σταμάτη και Καλλιόπη Κάνδια (Χασιακού) στη μνήμη του αδελφού της Βασίλη Χασιακού	50.000
2007 Χασιακού Φρόσω στη μνήμη Βασίλη Χασιακού	10.000

Λόγω πληθώρας ύλης τα υπόλοιπα ονόματα θα δημοσιευθούν στο επόμενο τεύχος.

**Ακόμα και το 1965 το σχολείο μας λειτουργούσε
με ένα τσούρμο παιδιά. Τώρα μιλάμε για ξενώνα.
Πώς Αλλάζουν οι καιροί!..**

ΠΑΣΧΑ: ΜΕΓΑΛΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Οι χωριανοί μας τρέφουν χωριστή αγάπη για το Πάσχα. Γιατί στη συνείδησή τους λειτουργεί θρησκευτικά και ιστορικά.

Θρησκευτικά γιατί διατήρησαν με σωφροσύνη πολλά από τη γιορτή της άνοιξης και του φωτός.

Όσοι μάλιστα ζήσαμε την κοινωνία του χωριού στην πρό του 1940 χρονική περίοδο θυμούνται πόσο νηστεύαμε. Τη Μεγάλη Παρασκευή ιδιαίτερα που ήταν συνήθως και βροχερή μέρα πίναμε μόνο νερό. Στα νεκρώσιμα μνημόνια της καμπάνας πενθούσαμε πραγματικά. Η εορτή ήταν ένα σύνολο γεγονότων και διαδικασιών.

Η νηστεία, ο κατανυκτικός εσπερινός, οι χαιρετισμοί, ο ακάθιστος ύμνος, οι καταβασίες

ήταν από τα πιο σπουδαια γεγονότα. Τότε η συμμετοχή μας σ' όλα αυτά ήταν μεγάλη. Σήμερα περιμένουμε το Πάσχα για να ψήσουμε το αρνί και να φάμε τη μαγηρίτσα.

Η μεγάλη αυτή γιορτή φέρνει στο νού μας και τη μαύρη εκείνη μέρα της Ανάστασης της 17ης Απριλίου 1944 όπου τα Γερμανικά στρατεύματα πυρπόλησαν το χωριό μας και έκαναν στάχτη τα σπίτια μας.

Γι' αυτό, ενδεδυμένοι τα γιορτινά μας και με καθαρή την καρδιά μας ας πορευθούμε και φέτος προς την Κουκουβίστα να ακούσουμε από τον ιερέα μας το Πάσχα Κυρίου Πάσχα, τώρα που μοσχοβολάει η φύση και ευωδιάζουν τα άνθη του χωριού μας.

Καλή Ανάσταση

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο τεύχος μας (αρ. 110) και στην δημοσίευση της μελέτης του Ορθοπεδικού - Χειρουργού Νικ. Αντωνίου με τίτλο: «Αρθρίτιδα», έγιναν εκ παραδρομής ορισμένα λάθη στις επεξηγήσεις (λεζάντες) των φωτογραφιών.

Οι ορθές λεζάντες έχουν ως εξής:

- Εικόνα 1. Βαριά αρθρίτιδα στο γόνατο.
- Εικόνα 2. Βαριά αρθρίτιδα στην άρθρωση (γοφόρ, ισχίο).
- Εικόνα 3. Ακτινογραφία φυσιολογικού γόνατος.
- Εικόνα 4. Μικρού βαθμού αρθρίτιδα στο γόνατο.

Ζητούμε συγγνώμη για το λάθος μας αυτό, το οποίο δυσκολεύει την ανάγνωση του κειμένου.

ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Την Κυριακή 25 Απριλίου 1999 θα γίνει έκθεση βιβλίου συγγραφέων και εκδοτών καταγομένων από χωριά της Β.Α. Παρνασσίδας.

Η Έκθεση οργανώνεται από την Ομοσπονδία μας και περιλαμβάνει ημερίδα βιβλίων ιστορίας κοινότητας Αθανασίου Διάκου.

«Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ»

Τριμηνιαία εφημερίδα

Ιδιοκτησία: Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας
«Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»

Εκδότης σύμφωνα με το νόμο: Αθ. Μαλεβίτσης

Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου

Σωκράτους 79-81 Αθήνα 10432, Τηλ. 52.38.159

Στοιχειοθεσία: Παύλος Ν. Κολοκοτσάς

Κουμουνδούρου 1, τηλ. 52.41.046

ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΛΑΜΙΑ

Στις 13 Μαρτίου 1999 ημέρα Σάββατο πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία ο χορός του Συλλόγου Καλοσκοπιτών Λαμίας. Η προσέλευση χωριανών μας και φίλων ήταν πολύ μεγάλη σε σημείο που δημιουργήσε αδιαχώρητο. Από την Αθήνα παρέστησαν ο Πρόεδρος του Συνδέσμου μας Αθαν. Μαλεβίτσης η Αντιπρόεδρος Βούλα Γρηγοροπούλου καθώς και το χορευτικό μας συγκρότημα που εντυπωσίασε με τις χορευτικές του επιδόσεις.

Το χορό τίμησαν με την παρουσία τους οι Νομάρχες Φωκίδας Απόστολος Καραχάλιος και Φθιώτιδας Μπέλος καθώς και ο Δήμαρχος Γραβιάς κ. Δημ. Χριστοδούλου.

ΔΗΜΟΠΡΑΤΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΣΕ ΞΕΝΩΝΕΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΛΟΣΚΟΠΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

Στις 20 Απριλίου 1999 δημοπρατούνται από την τεχνική υπηρεσία του ΕΟΤ τα έργα μετατροπής σε Ξενώνες των κτισμάτων των παλαιών δημοτικών σχολείων Καλοσκοπής και Πανουργιάς.

Το έργο αυτό συνολικής δαπάνης, σύμφωνα με την μελέτη δρχ. 272.000.000 εντάχθηκε στο πρόγραμμα «Τουρισμός Πολιτισμός» του 2ου Κοινοτικού πλαισίου στήριξης. Ολική προθεσμία για την αποπεράτωση του έργου ορίσθηκε τριακόσιες εξήντα πέντε ημέρες (365) από την υπογραφή του σχετικού συμφωνητικού.

Πληροφορίες σχετικά με το έργο, τη δημοπρασία και κ.λ.π. μπορούν όσοι θέλουν να πάρουν από τα γραφεία του ΕΟΤ Αμερικής 2 β' όροφος, γραφείο 240, τηλ. 3271269.